151. ÅRGANG • NUMMER 2 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • FEBRUAR 2002

LIAHONA



151. ÅRGANG • NUMMER 2 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • FEBRUAR 2002

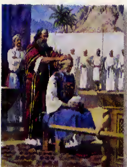
LIAHONA



PÅ OMSLAGET
Herren holder alle sine løfter, af Clark Kelley Price. Se »Nutidige profeter taler om Det Gamle Testamente«, side 7.



***LILLE LIAHONAS* OMSLAG**
Fotoillustration: Craig Dimond. Se »Templer«, side 2.



SE *LILLE LIAHONA,* SIDE 2

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

LILLE LIAHONA



SE SIDE 2

Februar 2002 151. årgang. Nummer 2
LIAHONA 22982 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamilsk, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada: February 2002 Vol. 151 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.



KIRKENS VÆKST I RUSLAND

Jeg bor i Saratov i Rusland og har været medlem af Kirken i otte år. De første missionærer kom hertil for cirka ni år siden. Da jeg blev døbt sammen med mine forældre i 1993, var det eneste vi havde, Mormons Bog på russisk, nogle få missionærer til hele byen og en stærk tro på Jesus Kristus. Men i dag er vi rige på evangeliets velsignelser. I dag har vi et distrikt og mange missionærer. Hver eneste uge slutter flere folk sig til den sande kirke.

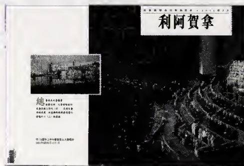
Vi har også *Liahona* (russisk). Jeg holder især af artikler om hellige fra hele verden og budskabet fra Det Første Præsidentskab. De artikler får mig til at værdsætte evangeliets skønhed. *Liahona* er en trofast ledsager på en sti, som ikke altid er lige let.

Marina Paltchikova,
Saratovskij Tsentralnij Gren,
Saratov Distrikt i Rusland

PRIMARYLEDERE VÆRDSÆTTER TIDSSKRIFTET

Vi skriver for at udtrykke vores oprigtige påskønnelse for *Liahona* (spansk). Vi har bemærket nogle forandringer i de seneste numre og nærer ingen tvivl om, at tidsskriftet stræber efter at være så godt som muligt – ikke blot i layoutet, men også i indholdet. Vi har især lagt mærke til en række artikler, som på en enkel, frisk måde udtrykker det, som vi ofte føler, men har svært ved at udtrykke.

Primarypræsidentskab og lærere,
Los Laureles Ward,
Ciudad Stav i Ojeda i Venezuela



SVAR FRA KONFERENCEUDGAVERNE

Hver måned venter jeg spændt på, at *Liahona* (kinesisk) skal ankomme. Jeg ved, at det rummer den åndelige føde, jeg har brug for. Hvad enten det nu er i en artikel eller en illustration, så finder jeg ofte den personlige åbenbaring, jeg søger.

Jeg holder mest af at læse de to konferenceudgaver i januar og juli. Når jeg læser dem, mindes jeg om, at min himmelske Fader kender mine aktuelle vanskeligheder og giver mig nyttige svar.

Jeg holder også af billederne af templerne fra hele verden. Selv om jeg på grund af mine familieforhold ikke er i stand til at komme i templet nu, så ved jeg, at jeg kommer det en dag.

Tak for *Liahona*. Det er min månedlige billet til Guds ord.

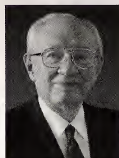
Chen Wang Cheng-cheng,
Taichung 3. Ward,
Taichung Stav i Taiwan

BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB



OVERVIND DE »GOLIAT'ER« VI MØDER I LIVET

Præsident Gordon B. Hinckley



For nogle år siden talte jeg til Kirkens unge mænd om at overvinde deres livs Goliat'er. Jeg vil gerne anvende det samme tema på os alle, for der er ikke mange af os, som ikke har mindst én Goliat at kæmpe med. Når vi studerer Det Gamle Testamente i år, vil vi få øjnene op for, at historien om David og Goliat er et vidunderligt eksempel på, hvad vi kan lære fra dette storslåede skrift. Jeg gengiver kun en del af historien, for jeg er sikker på, at I allerede kender den. Det er beretningen om David, Isajs søn.

Som I nok husker, lå Israels hær under ledelse af kong Saul i en blodig krig med filistrenes hær. Den ene hær stod opstillet på et højdedrag, og den anden på et andet, og mellem dem lå en dal. Blandt filistrene var der en kæmpe, som hed Goliat fra Gat. Han var seks alen og et fingerspand høj. Hvis jeg har regnet det rigtigt ud, så var han et sted i nærheden af de tre meter. Sikke en basketballspiller han kunne være blevet!

Iført sin rustning gik han ned i dalen og råbte til Israels hær:

»… udvælg jer en mand til at komme herned til mig.

Hvis han kan vinde over mig og slå mig ihjel, skal vi være jeres trælle; men hvis jeg vinder over ham og slår ham ihjel, skal I være vores trælle, og så kommer I til at trælle for os.

… Her står jeg i dag og håner Israels slagrækker. Kom med en mand, så vi kan kæmpe med hinanden« (1 Sam 17:8-10).

Da Saul og Israels hær så på denne kæmpe og hørte hans uhyggelige udfordring, blev de skræmt, fordi de ikke selv havde en mand på den størrelse.

Mens alt dette udspillede sig, bad Isaj, Davids far, sin søn om at gå ud med proviant til sine tre brødre i hæren. Da David ankom til slagmarken, trådte Goliat igen ned og fremsatte samme udfordring, som den unge mand hørte. Frygten bredte sig i hele Israels hær. David, der ikke var andet end en stor dreng, sagde til kongen (og jeg gengiver frit hans ord): »Konge, hvorfor er du så bange for denne kæmpe? Jeg går ned og kæmper mod ham.«

Saul svarede: »Du kan ikke gå imod denne filister og give dig i kamp med ham, for du er kun en dreng, mens han har været kriger, siden han var ung« (1 Sam 17:33).

DAVID VAR RUSTET MED TRO

Så overtalte David Saul til at lade ham gøre et forsøg. Han fortalte kongen om, hvordan han havde kæmpet mod en løve og en bjørn for at redde sin fars får og sluttede af med at sige, at Herren ville redde han fra filisteren. Saul sagde, idet han muligvis tænkte, at endnu en dræbt ikke ville betyde så meget blandt de mange dræbte, der allerede havde været: »Så gå da, og Herren være med dig« (1 Sam 17:37).

FOTO: JED A. CLARK, ILLUSTRATION AF SAM LAWLOR

Så løb David hen mod kæmpen, »stak sin hånd ned i tasken og tog en sten op af den, slyngede den rundt og ramte filisteren i panden, så stenen borede sig ind i hans pande, og han faldt næsegrus til jorden«.

Så gav Saul David så tung en brynje på, at han knap kunne gå. David sagde til kongen: »Jeg kan ikke bruge den her.« Og så tog han brynjen af.

Derefter tog han »sin stav og udsøgte sig fem glatte sten fra bækken; dem lagde han i sin hyrde taske, og [tog] sin slynge i hånden« (1 Sam 17:40).

Denne unge knægt, der kun var bevæbnet med en slynge og fem sten og kun beskyttet af sin tro, gik ned i dalen for at møde Goliat.

GOLIAT VAR RUSTET MED SVÆRD, SPYD OG SKJOLD

»Da filisteren så op og fik øje på David, blev han fyldt af foragt for ham; det var jo bare en rødmosset dreng, der så godt ud.

Filisteren sagde til David: ›Tror du, jeg er en hund, siden du kommer mod mig med din stav?‹«

Og filisteren forbandede David og sagde: »Kom herhen, så skal jeg give himlens fugle og jordens dyr din krop.«

Så udtalte David disse storslåede ord: »Du kommer mod mig med sværd og spyd og krumsværd, men jeg kommer mod dig i Hærskarers Herres navn, Israels slagrækkers Gud, som du har hånet.

I dag vil Herren give dig i min magt. Jeg slår dig ihjel og skiller dit hoved fra kroppen, og ligene fra filisterhæren giver jeg i dag til himlens fugle og jordens dyr. Så skal hele jorden erkende, at Israel har en Gud« (se 1 Sam 17:42-46).

Det var modig snak fra en dreng, der stod over for en kæmpe på tre meter.

I sin vrede angreb Goliat ham. Så løb David hen mod kæmpen, »stak sin hånd ned i tasken og tog en sten op af den, slyngede den rundt og ramte filisteren i panden, så stenen borede sig ind i hans pande, og han faldt næsegrus til jorden« (1 Sam 17:49).

ONDE KÆMPER I VORES LIV

Jeg vil gerne anvende historien på os selv. Der er Goliat'er overalt omkring os, enorme kæmper med onde hensigter. Det er ikke tre meter høje mænd, men det er mennesker og institutioner, der styrer tillokkende, men onde ting, som kan udfordre, svække og tilintetgøre os. Blandt disse er øl og spiritus og tobak. De, der markedsfører disse produkter, vil gerne trælbinde dig i misbrug. Der findes forskellige former for ulovlige stoffer, der, så vidt jeg er orienteret, er forholdsvis lette at få fat i. For dem, der handler med dem, er det en milliardforretning, et kæmpe net af ondskab.

Der er pornografi, forførende og spændende og indbydende. Det er blevet en kæmpeindustri, der fremstiller blade, film og andre materialer. Det er tilgængeligt på internettet, og hvis du tillader det, trænger det ind i dit hjem via tv. Dets hensigt er at berøve dig dine penge og føre dig til aktiviteter, der fuldstændig tilintetgør dig.

De kæmper, som står bag disse fremstød, er mægtige og dygtige. De har opnået stor erfaring i den krig, som de fører. De vil gerne fange dig i deres net.

Det er næsten umuligt helt at undgå at blive udsat for deres produkter. Man ser disse materialer overalt. Men du behøver ikke at frygte, hvis du har sandhedens slynge i hånden. Du er blevet vejledt, undervist og rådgivet. Du har dydens, ærens og pålidelighedens sten at anvende mod disse fjender, som prøver at overvinde dig. Når de udfordrer dig, kan du ramme dem »midt mellem øjnene«, billedlig talt. Du kan sejre over dem ved at disciplinere dig selv til at undgå dem. Du kan sige til hele banden, som David sagde til Goliat: »Du kommer mod mig med sværd og spyd og krumsværd, men jeg kommer mod dig i Hærskarers Herres navn, Israels slagrækkers Gud, som du har hånet.«

Sejren bliver din. Der er ikke et menneske i denne Kirke, som behøver at give efter for nogle af disse kræfter. Du er et Guds barn. Du har hans kraft i dig til at styrke dig. Du har ret til at bede Gud om at beskytte dig. Lad ikke Goliat skræmme dig. Stå fast og hold ud, så sejrer du. Som årene går, vil du kunne se tilbage med tilfredshed på de slag, som du har vundet i dit liv.



ILLUSTRATION: CARY HENRIE

Der er Goliat'er overalt omkring os, men du behøver ikke at frygte, hvis du har sandhedens slynge i hånden. Du har dydens, ærens og pålidelighedens sten at anvende mod disse fjender.

Når fristelser nærmer sig, så kald den pralende, bedrageriske kæmpe for »Goliat« og gør med den, som David gjorde med filisteren fra Gat. Jeg beder ydmygt om, at Gud vil velsigne enhver af jer.

VÆRN OM JERES HJEM

Lad mig give jer et eksempel. En mand byggede et smukt hjem og indrettede det med de bedste tæpper, møbler og fornødenheder, som penge kunne købe. Inden for hjemmets vægge havde han sine flotte biler og sine dyre smykker. Da han frygtede, at tyve skulle bryde ind og plyndre ham, installerede han dyre låsemekanismer, så kan skulle bruge nøgle til både at komme ud og ind. Han satte tremmer for vinduer og døre, og der sad han og kiggede ud fra sit hjem, som en fange kigger ud fra et fængsel. Han installerede dyre elektroniske overvågningssystemer, der tændte lyset og udløste sirener, hvis nogen brød ind. Han anlagde sin have helt uden træer og buske, så tyvene ikke kunne skjule sig. Og så sagde han tilfreds til sig selv: »Nu er jeg i sikkerhed.«

Men han var ikke klar over, at hverken bolte eller låse, hverken lys eller sirener eller noget andet af den slags havde den ringeste indflydelse på en anden form for tyv, som kunne trænge ind og ødelægges hans og hans families liv. Han var blevet sin egen fange, indespærret i en celle af fortvivlelse og elendighed. Han lod sit livs Goliat'er få overhånd.

Jeg ved, at det er et gammelt emne, og et, som er blevet behandlet ofte. Men jeg vil gentage det: *Værn om jeres hjem*. Hvor synes det dog fjollet at installere bolte og låse og overvågningsudstyr mod tyve og voldsmænd,

mens mere skadelige slyngler i det skjulte trænger ind og hærger.

Sky pornografi som pesten. Jeg mindes en opgave for nogle år siden, hvor jeg skulle gengive velsignelserne til en mand, som havde været udelukket af Kirken på grund af sin synd. Han kom hen på mit kontor sammen med sin hustru. Jeg talte med dem hver for sig. Jeg spurgte ham, hvordan det hele var begyndt. Han havde en ansvarsfuld stilling i Kirken. Han var også en veluddannet mand med en ansvarsfuld stilling i samfundet.

Han sagde, at hans problemer begyndte, da han købte et pornografisk hæfte som læsestof til flyveren. Det pirrede ham. Det tiltalte ham. Han begyndte at købe flere af dem. Så gik han til film, som opstemte og ophidsede ham. Da han vidste, at hans hustru ikke ville være med til den slags, gik han alene. Han fandt anledninger til at tage til andre byer, hvor han lettere kunne hengive sig til sine lyster. Han fandt undskyldninger for at blive sent på kontoret, og han bad sin sekretær blive der sammen med ham. Det ene førte det andet med sig, indtil han gav efter.

Med tårerne trillende ned ad kinderne sad han over for mig og forbandede den dag, hvor han havde læst det allerførste blad. Han talte om sin kærlighed til den hustru, som havde tilgivet ham og var forblevet tro mod ham. Han talte om sin kærlighed til sine børn, der havde skammet sig over hans handling. Han talte om det helvede, som han var gået igennem siden sin udelukkelse. Han talte om sin kærlighed til Kirken og sit ønske om atter at nyde dens fulde velsignelser.

I overværelse af hans hustru lagde jeg hænderne på hans hoved og med det hellige præstedømmes myndighed gengav jeg ham hans præstedømme, hans tempelbegavelse, hans tempelbesegling og alle de andre velsignelser, som han tidligere havde nydt. Denne stærke mand græd som et barn under mine hænder, mens hans hustru, som holdt ham i hånden, også græd.

Da velsignelsen var givet, omfavnede de hinanden, og han bad hende om tilgivelse. Hun sagde, at hun havde tilgivet ham, og at hun elskede ham og altid ville elske ham.

De var lykkelige, da de gik derfra, lykkeligere end de havde været i mange år. Og jeg var også glad. Men jeg tænkte på den frygtelige pris, som han havde måtte betale, og den pris, som hans familie havde måtte betale på grund af hans tåbelighed og overtrædelse.

BESKYT DIG SELV MOD DINE GOLIAT'ER

Desværre ender det ikke altid så lykkeligt. I mange tilfælde fører det til skilsmisse med bitterhed og vrede. Kærlighed er blevet vendt til had. Børns liv ødelægges. Håb bliver til aske. Ofte bliver der kun elendighed og ensomhed og fortrydelse tilbage.

Brødre og søstre, hold jeres hengivenhed inden for ægteskabets rammer. Den, I bør betragte som jeres dyrebareste eje i tid eller evighed, er den, som I holdt i hånden hen over alteret i Herrens hus, og som I har lovet jeres kærlighed, troskab og hengivenhed for tid og al evighed. Jeres livsledsager, jeres børn og I selv vil da føle en større tryghed end den, der opnås med isenkram og overvågningsudstyr.

Gud velsigne jer, at Herren må våge over jer, så I kan holde jer tæt til ham og gøre jer fortjent til hans beskyttende hånd, så I kan overvinde jeres liv overvældende Goliat'er. □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Da David udfordrede Goliat på slagmarken, sagde han disse storslåede ord: »Du kommer mod mig med sværd og spyd og krumsværd, men jeg kommer mod dig i Hærskarers Herres navn, Israels slagrækkers Gud, som du har hånet« (1 Sam 17:45).

2. Der er Goliat'er overalt omkring os, enorme kæmper med onde hensigter, som vil knuse os og vore kære.

3. Ingen behøver at give efter for disse kræfter, for vi er alle Guds børn og har hans kraft til at styrke os.

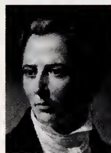
4. Vi skal altid være på vagt over for mulige Goliat'er ved at holde os tæt til Herren ved lydighed mod hans belæringer og eksempel: »Han led fristelser; men han gav ikke efter for dem« (L&P 20:22).

HERREN OPFYLDER ALLE SINE LØFTER, AF CLARK KELLEY PRICE; *JOSEPH SMITH,* AF ALVIN GITTINS; PORTRÆT AF BRIGHAM YOUNG: JOHN WILLARD CLAWSON; PORTRÆT AF GEORGE ALBERT SMITH: LEE GREENE RICHARDS



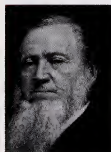
NUTIDIGE PROFETER TALER OM DET GAMLE TESTAMENTE





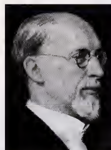
JOSEPH SMITH (1805-1844), KIRKENS FØRSTE PRÆSIDENT

»[Vi] har … tilstrækkelig grund til at gå videre og bevise fra Bibelen, at evangeliet altid har været det samme; forordningerne til at opfylde dets krav de samme, og embedsmændene til at fungere deri de samme, og tegnene og frugterne, der er et resultat af forjættelserne, de samme: Da Noa var en retfærdighedens forkynder, må han derfor være blevet døbt og ordineret til præstedømmet ved håndspålæggelse« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 317).



BRIGHAM YOUNG (1801-1877), KIRKENS ANDEN PRÆSIDENT

»Vi anser Bibelen som værende … en vejleder … der peger i en bestemt retning. Dette er en sand lære, som vi forkynder med kraft. Hvis I vil følge lærdommene og lade jer lede af denne bogs forskrifter, vil den lede jer derhen, hvor I kan se, som I ses, hvor I kan samtale med Jesus Kristus, få englebesøg, have drømme, syner og åbenbaringer og selv forstå og kende Gud. Er det ikke en støtte og en stav for jer? Jo; det vil vise jer, at I følger i de gamles fodspor. I kan se det, som de så, og forstå det, som de glædede sig over« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 120).



GEORGE ALBERT SMITH (1870-1951), KIRKENS OTTENDE PRÆSIDENT

»Da Herren anbragte vore første forældre på denne jord, gav han dem vejledning, og fra tid til anden har han sendt profeter for at rådgive deres efterkommere. I Det Gamle og Det Nye Testamente finder vi Herrens belæringer, ikke menneskers, men vor himmelske Faders råd, som skal lede os langs den sti, der i den sidste ende fører til det celestiale rige. Hvor er det dog dejligt at vide, at der fører en sti til et herligt rige« (Conference Report, oktober 1937, s. 49).



JOSEPH FIELDING SMITH (1876-1972), KIRKENS TIENDE PRÆSIDENT

»Bibelen har haft en større positiv indflydelse på verden end nogen anden bog, der nogensinde er udgivet … Grunden til at Bibelen har øvet sådan en god indflydelser er, at den er inspireret og indeholder Herrens ord, som han gav til sine profeter, der siden verdens begyndelse har skrevet og talt, som Helligånden drev dem til. Den har af samme årsag været genstand for hård kritik. Hvis det ikke havde

REBEKKA VED BRØNDEN, AF MICHAEL J. DEAS; PORTRÆT AF JOSEPH FIELDING SMITH: SHAUNA CLINGER; PORTRÆT AF SPENCER W. KIMBALL: JUDITH MEHR

været en inspireret optegnelse, havde den ikke fået så stor opmærksomhed fra de kritikere, som får deres inspiration fra den onde, som i begyndelsen i sin vrede svor, at han ville knuse Guds værk« (*Seek Ye Earnestly*, red. Joseph Fielding Smith jun., 1972, s. 363).



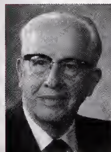
SPENCER W. KIMBALL (1895-1985), KIRKENS TOLVTE PRÆSIDENT

»Lige fra jeg var spæd, har jeg holdt af forenklede og illustrerede bibelhistorier, men den originale Bibel virkede så uendelig lang og så vanskelig at forstå, at jeg havde undgået den, indtil jeg blev præsenteret for en udfordring [som teenager ved en stavskonference. Taleren] talte om betydningen af at studere Bibelen. Til sidst bad hun de tilstedeværende om ved håndsopækkening at vise, hvem der havde læst hele bogen. De hænder, som skød til vejrs var få og tøvende! … Jeg blev rystet og traf den faste beslutning at læse den storslåede bog.

Så snart jeg kom hjem fra mødet, begyndte jeg med det første vers i Første Mosebog og fortsatte trofast med at læse hver dag.

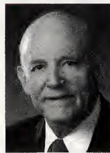
Hvor var det dog en stor tilfredsstillelse for mig, da jeg [et år senere] opdagede, at jeg havde læst Bibelen fra ende til anden! Hvilket åndelig løft! …

Jeg kan anbefale jer det« (»What I Read as a Boy«, *Children's Friend*, november 1943, s. 508).



EZRA TAFT BENSON (1899-1994), KIRKENS TRETTENDE PRÆSIDENT

»Jeg elsker Bibelen, både Det Gamle og Det Nye Testamente. Den er en kilde til stor sandhed. Den belærer os om Mesterens liv og tjenestegerning. På dens sider kan vi læse om, hvordan Guds hånd har styret sit folks anliggender fra jordens begyndelse. Det er svært at overvurdere den betydning, som Bibelen har haft for verdenshistorien. Dens sider har velsignet generationer« (»Nutidig åbenbaring, en gave«, *Stjernen*, januar 1987, s. 67).



HOWARD W. HUNTER (1907-1995), KIRKENS FJORTENDE PRÆSIDENT

»Når vi læser og studerer skrifterne bliver vi opmærksomme på de mange betingede løfter, som Herren har givet for at opmuntre os til at leve lydigt og retfærdigt. Israels historie er fyldt med eksempler på pagter, som er et af hovedtemaerne i Det Gamle Testamente – de løfter, som Gud gav til gengæld for sine profeters og sit folks hengivenhed … Hvis vi vælger at handle som Josva, Abraham, Rebekka og Rakel, vil vi ganske enkelt gå og gøre det, som Herren har befalet« (»Vær Gud hengiven«, *Stjernen*, april 1983, s. 111).



GORDON B. HINCKLEY (1910-), KIRKENS FEMTENDE PRÆSIDENT

»Standardværkerne er uundværlige for vores forståelse for det, der hører Gud til. Bibelen udgør grundlaget for vores tro: Det Gamle Testamente giver os Jahves ord gennem hans fortidige profeter; og Det Nye Testamente skildrer i et smukt sprog menneskehedens Frelsers liv og offer« (»›Gud orden og vilje‹«, *Stjernen*, august 1989, s. 2). □

Studium og undervisning ud fra Det Gamle Testamente



Vi har alle brug for en bedre forståelse af saliggørelsens evige plan. Det Gamle Testamente har meget at tilbyde som vores læremester.



Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

Alle mennesker vil gerne være lykkelige. Og det, vi ønsker at nyde resten af livet og i evigheden, er lykke. Mange af os ved måske ikke meget om, hvad lykken er, eller hvordan den opnås. Og vi forstår måske heller ikke meget om elendighed og dens årsager. Men vi har smagt både lykke og elendighed. Vi kender forskellen, og vi foretrækker lykken.

Guds store saliggørelsesplan fører væk fra elendighed. Man behøver ikke at overbevise os om, at en plan for lykke er noget godt. Men vi har alle brug for bedre viden om, hvad det kræver at følge planen, og de fleste af os har brug for større tro på, at vi kan gøre det. Eftersom vi alle gerne vil opleve lykken i dag, og det er noget vi altid vil, så vender vi tilbage til de oplevelser, som opfylder det behov, og vi begynder at gøre det, som sætter os i stand til at holde ud til enden.

Man kan spørge sig selv, om Det Gamle Testamente mon er en tekst, som kan hjælpe os med at finde vejen til lykke. Hvorfor skulle vi bruge meget tid på bøger, der synes at ligge langt fra de forhold og udfordringer, vi kender til? En storslået lærer gav mig nøglen til den gåde.

LÆS 2 NEPHI 25-33

Præsident Marion G. Romney (1897-1988), en rådgiver i Det Første Præsidentskab, talte om dette emne for 23 år siden og gav sin tale titlen »Det Gamle Testamentes budskab«. Jeg har læst den mange gange og ved, at hans ord er sande. Han sagde: »Jeg tror ikke, at der findes en enklere eller tydeligere og mere relevant forklaring på Det Gamle Testamentes budskab end den, der findes i kapitlerne 25 til 33 i Anden Nephi. I mine øjne er et omhyggeligt, bønsomt studium af disse kapitler et krav for enhver, som ønsker at forstå Det Gamle Testamentes budskab og undervise i det. I disse kapitler skiller Nephi det væsentlig fra det uvæsentlige. Han forklarede også, hvorfor disse lærdomme er vigtige for os, der lever i de sidste dage« (*A Symposium on the Old Testament*, en tale til religionslærere på Brigham Young University, den 16. august 1979, s. 5).

Derefter læste præsident Romney disse ord fra kapitel 25 i Anden Nephi:

»Thi vi arbejder flittigt med at skrive for at få vore børn og vore brødre til at tro på Kristus og blive forsonet med Gud; thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst.

Og selv om vi tror på Kristus, holder vi dog Moseloven og ser med fasthed hen til Kristus, indtil loven bliver fuldkommet.

FOTOILLUSTRATION: WELDEN C. ANDERSEN;
INDSAT FOTOILLUSTRATION: JED ... CLARK

»Jeg tror ikke, at der findes en enklere eller tydeligere og mere relevant forklaring på Det Gamle Testamentes budskab end den, der findes i kapitlerne 25 til 33 i Anden Nephi. I mine øjne er et omhyggeligt, bønsomt studium af disse kapitler et krav for enhver, som ønsker at forstå Det Gamle Testamentes budskab og undervise i det.«

– Præsident Marion G. Romney

Thi i den hensigt blev loven givet; og nu er loven blevet død for os, og vi er blevet levendegjort i Kristus på grund af vor tro, dog holder vi loven for budenes skyld« (2 Nephi 25:23-25).

Hvis I studerer de ni korte kapitler i Anden Nephi, som præsident Romney foreslår – og det er mit håb og min bøn, at I gør det – vil I opdage, at de rummer en sorg over dem, der vælger ikke at modtage Guds ord, som hans profeter bringer dem. Der er to grunde til, at jeg ønsker, at I skal læse de klager. For det første vil de trøste jer i de stunder, hvor dem omkring jer ikke synes at tage imod Guds ord, som I bringer dem. Det er en trøst at vide, at så store profeter som Nephi og Esajas også oplevede sådanne stunder, mange af dem. Og for det andet



Gå til skrifterne, som et barn, der er lærevilligt, så vil I blive belært. Gå til skrifterne som en klog mand eller kvinde, og så bliver I ikke meget klogere af det.

givet Nephi grunden til, at hans ord ikke bliver modtaget. I den beskrivelse af fiasko hviler skyggen af vejen til fremgang. Det gør sig ofte gældende i skriftens beretninger om tragedier, når de er nedskrevet af profeter. Derfor kan Det Gamle Testamentes tilbagevendende cykler med åndeligt forfald og vækkelse rumme håb og vejledning.

I kapital 27, vers 5 klager Nephi for eksempel over de mennesker, hvis hårdhjertethed han ser i hedningernes uddeling:

»Thi se, Herren har udøst over jer en dyb søvns ånd. For se, I har lukket øjnene, og I har forkastet profeterne; og jeres regenter og seere har han skjult for jeres ugudeligheds skyld.«

Senere, i kapital 29, vers 8, forudser han endda dem, som vil forkaste hans egne ord, som han ved er blevet ham givet af Frelseren. Han gengiver den revselse, som han ved, at Herren vil give til den tid, ord, som kun en seer kan kende:

»Hvorfor knurrer I, fordi I skal modtage mere af mit ord? Ved I ikke, at to folks vidnesbyrd er jer et bevis, at jeg er Gud, og at jeg ihukommer den ene nation såvel som den anden? Derfor taler jeg de samme ord til det ene folk som til det andet. Og når de to folk kommer sammen, da skal de to folks vidnesbyrd også komme sammen.«

MODTAG GUDS ORD

Nephis ord tydeliggør både vanskeligheden ved at forkynde Guds ord og betydningen af at gøre det. De, der ikke modtager Guds ord, som vi skal forkynde, bliver dømt ud fra dem. Præsident Romney har givet os hjælp til den hellige opgave, som det er at undervise. Jeg kan bekræfte hans løfte.

For det første skal I, når I forbereder jer på at undervise, ransage skrifterne, ikke fordreje dem. Præsident Romney forklarede forskellen på den måde, vi nærmer os skriften på: »At ransage dem … sådan som Jesus opfordrede til, har intet at gøre med at grave dem igennem i den hensigt at finde passager, som kan anvendes til at understøtte forudfattede konklusioner« (»The Message of the Old Testament«, side 2). Gå til skrifterne, som et barn, der er lærevilligt, så vil I blive belært. Gå til skrifterne som en klog mand eller kvinde, og så bliver I ikke meget klogere af det.

For det andet kan I lettere blive belært, når I gransker skriften, hvis I søger med et spørgsmål i tankerne og en beslutning om at handle ud fra svaret. Vi kan modtage, hvad der synes som ny sandhed, når vi vender tilbage til de samme skrifter med nye spørgsmål. Jeg gennemgik de kapitler i Anden Nephi med dette spørgsmål: Hvordan kan jeg studere Det Gamle Testamente eller undervise ud fra det på en måde, som gør det mere sandsynligt, at mine elever eller jeg finder lykke nu, mens vi er sammen, eller senere når de eller jeg alene står over for ukendte prøvelser?

Mens jeg studerede Anden Nephi, prøvede jeg at følge begge dele af dette råd. Jeg læste kapitlerne omhyggeligt, igen og igen, linje for linje, ord for ord. Jeg søgte efter mønstre, sandheder, som Nephi gentog, tanker, som han fremsatte mere end en gang. Jeg fandt et mønster. Jeg vil fortælle jer om det i håb om, at det vil opmuntre jer til selv at søge. Det, som jeg opdagede, har gavnet mig meget. Det vil måske også gavne jer. Det er mit håb, at I vil ransage skrifterne med et ønske om at blive belært om, hvad I skal gøre.

I mine øjne syntes der at være et gentaget budskab i Nephis belæringer, som gav mig et svar på mit spørgsmål. Det er dette: Guds ord, som det bringes af profeterne, modtages kun af dem, der har profetiens gave, en af Åndens gaver, som både kommer af og bekræfter vidnesbyrdet om Jesus Kristus.

Nephi gør det først klart, at det, vi har brug for nu og senere, er noget, som han kalder profetiens ånd. Her er det fjerde vers i kapitel 25 i Anden Nephi:

»Lyt derfor, mit folk, som er af Israels hus, og giv agt

FOTOILLUSTRATION: WELDEN C. ANDERSEN; INDSAT: UDSNIT AF HANNA FREMSTILLER SIN SØN SAMUEL FOR ELI, AF ROBERT T. BARRETT

på mine ord; thi selv om Esajas' ord ikke er tydelige for jer, er de dog tydelige for alle dem, som er fyldt med profetiens ånd.«

Han taler igen om profeti i det 26. vers, men her tydeliggør han dets forhold til vidnesbyrdet om Jesus. Vi finder profeternes ord tydelige, når vi har profetiens ånd, og det afhænger af vores vidnesbyrd om Jesus Kristus. Bemærk hvordan Nephi anvender den kendsgerning:

»Og vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde, de kan se hen for at få forladelse for deres synder.«

Derefter fortsatte Nephi med at belære om, at for at modtage profeternes ord må vi adlyde dem. Det er ikke nok for os at vide, at ordene er sande eller klart at forstå dem. Vi skal adlyde. Ellers vil overbevisningen om sandheden falme, og betydningen svinder bort. Bemærk det 30. vers i kapital 28:

»Thi se, således siger Gud Herren: Jeg vil give menneskene linie på linie, bud på bud, lidt her og lidt der; og salige er de, der giver agt på mine bud og låner øre til mit råd, thi de skal lære visdom; og til ham, som modtager, vil jeg give mere; og fra dem, som siger, vi har nok, fra dem skal endog tages det, de har.«

Og som om Nephi er klar over, hvor vanskelig vejen bliver for os, fortæller han, hvad der skal til for at holde ud. Det kræver det mod og den styrke, der kun kommer til dem, hvis vidnesbyrd om Kristus har fået dem til at adlyde i en sådan grad, at de er fyldt med håb og kærlighed, som kan holde rejsen ud. Læg mærke til kravet og løftet i vers 20 i kapitel 31:

»Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv.«

Nephi gør det klart, at profetiens ånd og vidnesbyrdet om Jesus er gaver, som skal søges gennem bøn. Og det er klart, at han ikke undtager sig selv. Læg mærke til, hvad han siger i det fjerde og femte vers i kapitel 32:

»Og dersom I nu, efter at jeg har talt disse ord, ikke kan forstå dem, er det fordi I ikke beder og ikke banker på, og derfor føres I ikke ind i lyset, men må omkomme i mørket.

Thi se, jeg siger jer atter, at dersom I vil betræde denne vej og modtage den Helligånd, skal den vise jer alt, hvad I skal gøre.«

Og i vers 8 og 9 uddyber Nephi formaningen om at bede:

»Og nu, mine elskede brødre, jeg mærker, at I stadig grubler i hjertet, og det bedrøver mig, at jeg skal tale angående disse ting. Thi dersom I vil give agt på Ånden, som lærer mennesket at bede, da vil I vide, at I bør bede, thi den onde ånd lærer ikke mennesker at bede, men lærer, at det ikke skal bede.

Men se, jeg siger jer, at I altid bør bede og ikke blive trætte, og at I ikke må udrette noget for Herren uden først at bede til Faderen i Kristi navn, at han vil hellige jeres gerning for jer, så at jeres gerning må blive til jeres sjæls velfærd.«

Efter at have advaret os om, at vi skal bede, underviser Nephi os ved sit eksempel. I det fjerde vers i kapitel 33:

»Og jeg ved, at Gud Herren vil hellige mine bønner til mit folks gavn. Og ordene, som jeg har skrevet i svaghed, vil blive gjort kraftige for dem; thi de overtaler dem til at gøre godt, de giver dem kundskab om deres fædre, og de taler om Jesus og formaner dem til at tro på ham og at holde ud til enden, hvad der er det evige liv.«

I mine øjne begyndte der at dukke noget af et svar op til mit spørgsmål.

I husker nok, at mit spørgsmål lød: Hvordan kan jeg studere Det Gamle Testamente eller undervise ud fra det på en måde, som gør det mere sandsynligt, at mine elever eller jeg finder lykke nu, mens vi er sammen, eller senere

når de eller jeg alene står over for ukendte prøvelser? Mit svar: Mine elever og jeg modtager profeternes ord, når de og jeg har profetiens ånd og vidnesbyrdet om Jesus Kristus. Helligånden fortæller dem og mig, hvad vi skal gøre. Når vi adlyder, modtager vi mere lys. Når vi er ulydige, fjernes lyset med tiden. Bøn er vores forbundsfælle. Og selv i dette vanskelige liv kan vi finde fred, som efterlevelse af evangeliet giver, og håb om evigt liv i den tilkommende verden – den største af alle Guds gaver. Sådan finder mine elever og jeg den lykke, som vi søger, både nu og senere.

Jeg vil atter opfordre jer til at søge efter svar på andre spørgsmål. Præsident Romney sagde, at Nephi kunne fortælle os, hvad der er vigtigt i Det Gamle Testamente.



Nephi gør det klart, at profetiens ånd og vidnesbyrdet om Jesus er gaver, som skal søges gennem bøn.

FOTOILLUSTRATION: JED A. CLARK; INDSAT: *NEPHI SKRIVER PÅ GULDPLADERNE*, AF PAUL MANN





I vil føle større glæde og en dybere taknemlighed, når I studerer eller underviser i de situationer, hvor profeter talte om Jahve, og hvor folket tog imod ordene og søgte ham.

For eksempel siger Nephi, at Gud sender profeter for at advare om ødelæggelser. Han gør det klart, at det er kærlighed til mennesker og Gud, der får ham og andre profeter til at tale så åbent om synd. Han taler om sin egen kamp. Disse emner kan bestemt være begyndelsen til et svar på det spørgsmål, som I måske vil stille: »Hvad har størst værdi for mine elever og mig i det, som vi studerer i Det Gamle Testamente?«

FIRE FORSLAG TIL STUDIUM AF DET GAMLE TESTAMENTE OG UNDERVISNING UD FRA DET

Lad mig fortælle jer, hvad jeg har lært af at følge præsident Romneys råd.

For det første ville jeg blive mere lærevillig. Jeg ville lytte til andre, som troede jeg, at Ånden kunne belære mig gennem deres ord. Jeg ville overvære hver eneste klasse, jeg havde mulig for, og forvente at lære noget af den, der var kaldet til at undervise mig. Jeg ville læse og overveje det materiale, jeg havde fået udleveret. Jeg ville studere skrifterne. Jeg ville bede om at blive belært fra det høje. Der er selvfølgelig en grænse for, hvor lang tid jeg kan bruge på det, men der er ingen grænse for, hvor fast besluttet jeg kan være på at blive undervist.

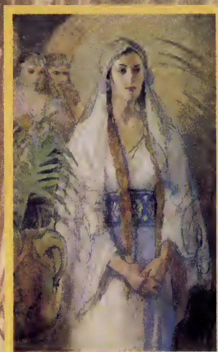
For det andet ville jeg tænke oftere og mere indgående på Frelseren og hans mission. Meget af Det Gamle Testamente kan fremlægges som dramatiske historier, spændende skikke og smuk litteratur. Men jeg vil føle større glæde og en dybere taknemlighed, når jeg studerer eller underviser i de situationer, hvor profeter talte om Jahve, og hvor folket tog imod ordene og søgte ham. Jeg ville føle sorg, når folket vendte sig bort fra menneskehedens lovede Frelser og søgte elendigheden. Jeg kan love jer noget, hvis I vil gøre det: Ånden vil komme, og I vil se mindre til menneskers ugudelighed og vederstyggeligheder og mere til deres kærlighed til deres Gud, som advarede dem mod ondskab og afgudsdyrkelse, og som tryglede dem om at komme til ham, og som selv i deres ugudelighed og elendighed rakte ud efter dem.

For det tredje ville jeg gøre mere ud af at lære profeterne mere personligt at kende. Jeg ville ikke kun læse Abrahams Bog og Mose Bog for at finde lærdomme, men også for at lære deres følelser at kende. Jeg ville prøve at fornemme, hvad Job følte, og hvad Jeremias følte. Jeg ville arbejde og bede for at lære profeternes personlighed og prøvelser at kende. Jeg kan give jer et løfte, fordi jeg selv har prøvet det. Jeg har prøvet at være hos Nephi ved afslutningen af hans virke. Jeg har læst de kapitler i Anden Nephi igen og igen. Jeg gjorde det for at lære, hvordan jeg skulle undervise i Det Gamle Testamente. Men jeg fik mere ud af det. Jeg kom til at holde mere af ham, end jeg nogensinde tidligere havde gjort. Når jeg engang i fremtiden ser ham, vil han se mere hengivenhed og beundring i mine øjne.

Og til sidst ville jeg mere inderligt bede Helligånden være min ledsager. Andre vil ikke se meget af det, jeg gør, fordi det foregår i det skjulte, men de vil bemærke en forandring i mig, når Ånden blødgjorde mit væsen. De ville bemærke det, ved at jeg var lidt mere tålmodig, lidt mere interesseret i dem, lidt mindre tilbøjelig til at skændes eller nedgøre og lidt mere parat til at smile. Og de ville bemærke, at ikke alene virkede jeg mere lykkelig, men de ville også føle sig lykkeligere, når de var sammen med mig. Helligånden lærer os alt det, som vi skal gøre for at behage Gud og således opnå lykke.

Jeg velsigner jer, at I gennem dette års studium af Det Gamle Testamente og undervisning ud fra det må blive draget nærmere ham. Jeg velsigner jer, at I kan få vished om, at Frelseren elsker jer og har omsorg for jer, og at I i de kommende år må smage den søde frugt af visheden om, at han påskønner jeres indsats for at studere Det Gamle Testamente og undervise ud fra det. □

Fra en tale, som blev holdt for undervisere i Kirkens Uddannelsessystem på Brigham Young University den 10. august 1999.



»Med henblik på

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Vi har fået de redskaber, der skal til for at styrke os selv, vore hjem og vore familier »med henblik på en situation som denne« (Ester 4:14).

For ikke så længe siden bad en underviser i Hjælpeforeningen sin klasse om at fortælle om noget, der bekymrede dem. Nogle var bekymrede for deres børn, andre for et svigtende helbred, og atter andre for økonomiske vanskeligheder eller andre vanskeligheder.

Da en del søstre havde taget del i diskussionen, var der en ung kvinde i begyndelsen af tyverne, som rakte hånden op og sagde: »Jeg har hørt til det her ward hele mit liv, og disse kvinder har været mine undervisere, og nu er de mine gode veninder. Når jeg ser på de udfordringer, som de har haft, kan jeg ikke lade være med at spekulere på, om jeg kan klare det, og om jeg kan tackle de udfordringer, som jeg støder på. Klarer jeg det?«

Skønt vore liv udformer sig forskelligt, kan vi alle vente at møde udfordringer og skuffelser og sågar fortvivlelse. Hvor kan vi finde hjælp i vore prøvelser og bekymringer?

Søster Mary Ellen Smoot, Hjælpeforeningens hovedpræsidentinde, har erklæret, at »i denne epokegørende periode i historien … søger alle efter svar, der kan ændre på deres liv. Som søstre i Hjælpeforeningen kan vi hjælpe alle Guds børn til at se, at svarene findes der, hvor de altid har været, nemlig i skrifterne, i profeternes belæringer og i lydighed mod begge« (*Sweet Is the Work*, 2000, s. 56).

Ja, den hjælp vi behøver til vore udfordringer, vore bekymringer, vore problemer i hverdagen og vores ængstelse findes i lydighed mod fortidens og nutidens profeters lærdomme. Kan det derfor undre nogen, at Nephi læste Esajas' skrivelser for sin familie? »… jeg anvendte al hellig skrift på os, så den kunne blive os til gavn og lærdom,« forklarede han (1 Nephi 19:23). Eftersom det giver tryghed at anvende profeternes lærdomme på os selv, ønsker vi, Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab, at alle søstre i Kirken bønsomt studerer skrifterne og vore nutidige lederes råd og anvender disse sandheder i deres liv.

Som en hjælp til søstrene i deres studium af evangeliet, præsenterer vi fra og med dette nummer en ny

INDSAT TIL VENSTRE: DRONNING ESTER, AF MINERVA K. TEICHERT; FOTOILLUSTRATIONER: STEVE BUNDERSON, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET

en situation som denne«

udformning af Besøgslærerindebudskabet i alle udgaver af *Liahona*, bortset fra konferencenumrene (se dette nummer side 24). Hvert af dette års budskaber bygger på Hjælpeforenings erklæring (se Mary Ellen W. Smoot, »Glæd jer Zions døtre«, *Liahona*, januar 2000, s. 111-113). Hvert budskab indeholder relevante skriftsteder, udvalgte udtalelser fra Kirkens ledere og spørgsmål, der skal sætte gang i en drøftelse af emnet. Når søstre i Hjælpeforeningen over hele verden besøger hinanden, får de mulighed for at overveje et emne, der har betydning for alle søstre og derefter drøfte det ud fra det, de har



Som en hjælp til søstrenes studium af skrifterne, præsenteres en ny udformning af besøgslærerindebudskabet i denne måned.

lært fra skrifterne og Guds inspirerede tjeners belæringer.

HVORFOR GÅ UD SOM BESØGSLÆRERINDE?

Hvorfor går vi ud som besøgslærerinde? Da folk har så travlt i dag, kan det ofte synes vanskeligt at få besøgt hinanden.

Svaret på det er ganske enkelt. Da vi ønskede, at »komme ind i Guds fold og kaldes hans folk«, blev vi døbt. Ved dåben viste vi også, at vi var »villige til at bære hinandens byrder« og »sørge med dem, der sørger og trøste dem, der har trøst behov og stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder« (Mosiah 18:8-9).

At gå ud som besøgslærerinde er en måde, hvorpå vi kan vise omsorg for hinanden. Det er en måde, hvorpå vi kan udvikle de karaktertræk, der kendetegner en, som følger Jesus Kristus. Det er en måde, hvorpå vi kan sikre os, at ingen i Herrens rige er alene.

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) sagde, at Hjælpeforeningen »er af største betydning. Den skal ikke kun tage sig af de fattiges behov og de syge og nødlidende, men en del af dens pligt – hvilket også er den største del – er at tage sig af Zions mødres og døtres åndelige velfærd og frelse« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 185).

Ved at gå ud som besøgslærerinde kan vi yde både åndelig og timelig omsorg. Ved at fremlægge et budskab som en vigtig del af den omsorg – især et budskab, som har rod i skrifterne og Kirkens lederes lærdomme – kan vi bringe Herrens Ånd ind i de hjem, som vi besøger.

SÅDAN BENYTTES BESØGSLÆRERINDEBUDSKABERNE

De fire bestanddele i besøgslærerindebudskabets nye udformning – det grundlæggende emne, relevante skriftsteder, lærdomme fra profeter, apostle eller andre ledere i Kirken og spørgsmål til drøftelse – kan sammen skabe en besøgslærerindeoplevelse, som hjælper os med at undervise og styrke hinanden.

Den mest effektive undervisning finder sted, når både underviser og elev deltager, og når de lærer af hinanden (se L&P 50:22). Søstrene bliver næret med Guds gode ord, og vores vidnesbyrd styrkes, når vi drøfter det, som vi føler, når vi læser skriftstederne og udtalelserne fra Kirkens ledere og anvender disse belæringer i vores hverdag.

I stedet for at læse andres beretninger og oplevelser i forbindelse med emnet, kan vi, når det er passende, fortælle om vore egne erfaringer og drøfte, hvordan disse råd kan anvendes i vores liv. Vi kan opfordre dem, vi besøger, til at gøre det samme.

INDSAT TIL VENSTRE: UDSNIT AF *KRISTUS OG DEN RIGE UNGE MAND*, AF HEINRICH HOFMANN

Vi kan stille os selv spørgsmålene til drøftelse og, hvis det er passende, til dem, vi underviser.

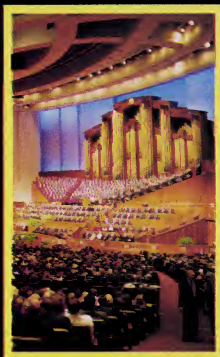
KRAFTEN I HERRENS ORD

Har I nogensinde følt, at et bestemt skriftsted talte direkte til jeres hjerte og hjalp jer med at klare et aktuelt problem eller besvare et spørgsmål? Har I nogensinde følt Ånden, mens I lærte en dyrebar sandhed fra skriften eller en leder i Kirken? Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at »skrifterne bærer ikke blot vidnesbyrd om Kristus og hans betydning for menneskeheden, men er på en måde også som en sangbog. Der er mange melodier, som skal synges og høres … Kun ved personligt studium af skrifterne kan vi finde lige netop de skriftsange, som opfylde vore behov … Vi skal – selv – åbne sangbogen og høre musikken« (*A Time to Choose*, 1972, s. 52).

Den mest effektive undervisning finder sted, når både underviser og elev deltager, og når de lærer af hinanden.

Når vi drøfter vore følelser og oplevelser med de råd, som findes i besøgslærerindebudskaberne, finder vi måder, hvorpå vi kan anvende de råd, som gives af nutidige profeter, ledere i Kirken og fortidige profeter. Skrifterne er konstante og evige. Det samme gælder vore nulevende profeters lærdomme, for som Herren har sagt: »… enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).







Vi er overbevist om, at der vil ske flere ting, når søstre studerer skrifterne og Kirkens lederes lærdomme.

Først og fremmest vil Ånden komme ind i vore søstres hjem med langt større kraft. Vi kan få oplevelser, som dem Frelserens disciple havde, da de spurgte: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han … åbnede Skrifterne for os?« (Luk 24:32).

For det andet vil vores forståelse af vores forhold til Guddommen øges, for det er umuligt regelmæssigt at studere den hellige skrift, uden at få en større forståelse af, hvem vi er. Vi bliver mindet om, at »på grund af den pagt, I har gjort, skal I kaldes … hans … døtre« (Mosiah 5:7).

For det tredje styrkes familierne, når mødre, bedstemødre, hustruer, døtre og tanter styrkes. Når vi føler Ånden og indser, at studiet af evangeliet øger vores evne til at modtage personlig åbenbaring, forstår vi bedre, hvordan vi skal »opdrage [vores] børn i lys og sandhed« (L&P 93:40).

For det fjerde finder vi løsninger på vore egne og vore familiers problemer, for når vi »mætter os med Kristi ord«, fortæller de os alt, hvad vi skal gøre (2 Nephi 32:3). Vi er ikke alene. Herren vejleder os, hvis vi flittigt søger ham.

For det femte føler vi større fred, styrke og trøst, for Herren har lovet at være på vores højre og venstre side, og han har lovet, at hans Ånd vil være i vores hjerte, og hans engle vil være omkring os for at styrke os (se L&P 84:88).

For det sjette styrkes vores vidnesbyrd om Frelseren og vores forståelse af forsoningens kraft. Vi kommer »til Kristus og bliv[er] fuldkommen i ham … at [vi] gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus … da er [vi] helliggjort i Kristus ved Guds nåde gennem Kristi blods udgydelse« (Moroni 10:32-33).

For det syvende forbliver søstrene på den vej, der fører tilbage til vor himmelske Fader, hvor vi kan blive oprejst til »at dvæle ved Guds højre hånd i en tilstand af evigvarende lyksalighed« (Alma 28:12).

Når besøgslærerinderne i Hjælpeforeningen studerer evangeliets sandheder og bærer vidnesbyrd om dem, vil det samlede udbytte på verdensplan blive herligt. Ved Herrens ord styrkes hver eneste søster, hver eneste familie og i sidste ende hvert eneste menneske.

UDFORDRINGEN

Budskabets nye udformning giver os en storslået mulighed for at tage vores forståelse af besøgslærerindegerningen op til overvejelse. Må vi benytte denne mulighed for personlig kontakt med søstrene i Kirken til at skabe omsorgsfulde forhold og forkynde Herrens ord. Som han har sagt: »Disse ord er ikke af mennesker … men er mine … de gives

TIL VENSTRE: UDSNIT AF *JESUS I SYNAGOGEN I NAZARET*, AF GREG K. OLSEN, GENGIVET MED TILLADELSE FRA LEO OG ANNETTE BEUS; *INDSAT TIL VENSTRE:* FOTO: JOY GOUGH

jer ved min Ånd, og gennem min kraft kan I læse dem for hinanden« (L&P 18:34-35).

Må vi atter forpligte os til at undervise og opbygge vore søstre og glæde os over den mulighed, som vi er blevet velsignet med: »Og jeg befaler jer, at I skal undervise hinanden i rigets lære« (L&P 88:77).

Hvordan skal vi udholde livets vanskeligheder, som den unge søster i Hjælpeforeningen spurgte om? Vi gør det, som dronning Ester fra Det Gamle Testamente gjorde. Vi søger støtte fra dem, vi har omkring os, og finder trøst i det spørgsmål, som blev stillet til Ester: »Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig værdighed?« (se Est 4:13-16).

Må vi, som besøgslærerinde, gå fremad med fornyet overbevisning og tage os af hinanden og være redskaber, som kan bringe Herrens ord og Ånd ind i vore søstres hjem. ☐



Når besøgslærerinderne i Hjælpeforeningen studerer evangeliets sandheder og bærer vidnesbyrd om dem, vil det samlede udbytte på verdensplan blive herligt. Ved Herrens ord styrkes hver eneste søster, hver eneste familie og i sidste ende hvert eneste menneske.

FORSTÅ VORES GUDDOMMELIGE NATUR

Læs det følgende sammen med de søstre, som du besøger, og drøft spørgsmål, skriftsteder og udtalelser fra vores Kirkes ledere. Fortæl om dine erfaringer og vidnesbyrd og bed dem, du underviser, om at gøre det samme.

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST, ANDENRÅDGIVER I DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

»Hjælpeforeningens nye erklæring begynder således: ›Vi er elskede, åndelige døtre af Gud‹. At være en af Guds døtre vil sige, at I er børn af Guddommen, bogstavelige efterkommere af en guddommelig Fader, og har arvet guddommelige egenskaber og udviklingsmuligheder. At være en af Guds døtre vil også sige, at I er blevet født på ny og har forandret jer fra en kødelig og falden tilstand til en retfærdig tilstand (se Mosiah 27:25) ... At være en af Guds døtre vil sige, at hvis I søger jeres virkelige identitet, kan I finde den. I vil vide, hvem I er« (»Hvad det vil sige at være en af Guds døtre«, *Liahona*, januar 2000, s. 120, 123).

MOSIAH 5:7

»Og på grund af den pagt, I har gjort, skal I kaldes Kristi børn, hans sønner og døtre; thi se, i dag har han født jer åndeligt; thi I siger, at jeres hjerte er forandret ved troen på hans navn; derfor er I født af ham, og er blevet hans sønner og døtre.«

L&P 138:38-39

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) så i et syn Jesu Kristi besøg i åndeverdenen, mens dennes legeme lå i graven: »Blandt de store og mægtige, der var forsamlede i den vældige skare af retfærdige, var selve fader Adam, Den Gamle af Dage og alles fader

og vor strålende moder Eva, med mange af sine trofaste døtre, der havde levet gennem tiderne og tilbedt den sande og levende Gud.«

PRÆSIDENT GORDON B. HINCKLEY

»Kvinden er Guds ypperste skabning. Først da jorden var formet ... og da manden var blevet anbragt på jorden, blev kvinden skabt. Og først da blev værket erklæret for fuldført og godt.

Af alle den Almægtiges skabninger er ingen mere smuk, ingen mere inspirerende end en yndig Guds datter, som vandrer dydigt med en forståelse for, hvorfor hun skal gøre det, som ærer og respekterer sit legeme som noget helligt og guddommeligt, som uddanner sit sind og konstant udvider sin forståelses horisont, som nærer sin ånd med evig sandhed« (»Vort ansvar overfor vore Unge Piger«, *Stjernen*, januar 1989, s. 86).

»Lev op til den store og vidunderlige arv, som Gud Herren jeres Fader i Himlen, har skænket jer. Hæv jer over verdens snavs. Vid, at I er døtre af Gud, børn med en guddommelig fødselsret. Gå fremad i solen med hævet pande i visheden om, at I er elsket og æret, at I er en del af hans rige, og at I har et stort værk at udføre, som ingen anden kan gøre« (»Live Up to Your Inheritance«, *Ensign*, november 1983, s. 84).

- *Hvad kunne få dig til at glemme, at du er en af Guds døtre?*
- *Hvordan påvirker det dine beslutninger, at du ved, at du er en af Guds døtre med guddommelige muligheder? Hvordan påvirker denne kundskab dit forhold til Gud, din familie og andre?* ☐



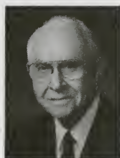
ADAM OG EVA, AF DEL PARSON

Lille Liahona

TIL BØRNENE I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE ▪ FEBRUAR 2002



TEMPLER



Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Templer er de helligste steder for tilbedelse på jorden. Hvert af dem er i bogstavelig forstand Herrens hus – et sted, hvor han og hans Ånd kan bo, hvor han kan komme eller sende andre for at overdrage præstedømmevelsignelser og give åbenbaring til sit folk.

Ældste John A. Widtsoe (1872-1952) fra De Tolv Apostles Kvorum skrev: »Jeg tror, at det travle menneske på gården, i butikken, på kontoret eller derhjemme, som har sine bekymringer og problemer, kan løse disse problemer bedre og hurtigere i Herrens hus end noget som helst andet sted … for på de mest uventede tidspunkter, i eller uden for templet, vil han modtage åbenbaring, løsninger på de problemer, som plager hans liv« (»Temple Worship«, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, april 1921, s. 63-64).

Templer, bygget specielt til Herren, er blevet rejst i alle tidsaldre. Moses byggede et tabernakel, et slags transportabelt tempel, i ørkenen til Israels børn. Salomo byggede et storslået tempel i Jerusalem. Nephiterne byggede hellige templer. Joseph Smith (1805-1844) byggede Herrens huse i Kirtland og Nauvoo, og de efterfølgende profeter har bygget templer over hele verden. De er alle blevet igangsat og bygget under ledelse og åbenbaring fra Gud.

Det jødiske folk har set frem til profeten Elias' tilbagekomst til jorden, som forudsagt af profeten Malakias. Hvert forår afholdes påskefesten i mange, trofaste jødiske hjem. På dette tidspunkt åbnes døren, så Elias kan komme ind og deltage i festen.

»Det var … den 3. april 1836,« sagde præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972), »da det [jødiske folk] ved [påskefesten] i deres hjem åbnede deres døre for at Elias kunne komme ind. På denne dag kom Elias faktisk – ikke til jødernes hjem … men han viste sig i Herrens hus« (Conference Report, april 1936, s. 75).

I Kirtland åbenbarede Herren for profeten Joseph: »Om mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke lader noget urent komme derind … skal min herlighed hvile over det.

… jeg vil være nærværende der, thi jeg vil komme ind i det, og alle de rene af hjertet, som kommer derind, skal se Gud« (L&P 97:15-16).

Det er sandt, at nogle virkelig har set Frelseren der, men når man ser i ordbogen, læser man, at der er mange betydninger af ordet *se*, som f.eks. at komme til at kende ham, føle ham, erkende ham og hans værk, fatte hans betydning og komme til at forstå ham.

Profeten Joseph Smith sagde, at hovedformålet med jødernes indsamling, eller Guds folks indsamling i en hvilken som helst tidsperiode, »var at bygge et hus til Herren, hvorved han kunne åbenbare sit folk sit hus' forordninger og sit riges herligheder og lære folket frelsens vej« (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 370). □

Tilpasset fra en tale ved oktoberkonferencen 1990.

TEMPLET I SALT LAKE CITY OG ANDRE TEMPLER, AF LARRY WINBORG; INDSAT: MOSES KALDER ARON TIL TJENESTEN, AF HARRY ANDERSON



SAMMEN FOR EVIGT

Vicki F. Matsumori

»Jeg vil give dig nøglerne til Himmeriget, og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene« (Matt 16:19).



Julie var ked af det. Bedstemor lå på hospitalet, og mor var taget hen for at besøge hende.

»Hvad er der i vejen, Julie?« spurgte hendes storesøster Angie.

»Mon bedstemor bliver rask?« funderede Julie.

»Det ved jeg ikke,« svarede Angie.

»Hvorfor er du ikke ked af det? Elsker du ikke bedstemor?« spurgte Julie.

»Selvfølgelig elsker jeg hende,« sagde Angie. »Men selv om hun dør, kan vi være sammen for evigt.«

»Jeg troede, at det at være sammen for evigt betød, at ingen af os døde,« sagde Julie.

Angie smilede. »At være sammen for evigt betyder, at vi kan være sammen som familie i vor himmelske Faders rige.«

Julie sukkede. »Det forstår jeg ikke.«

»I næste måned skal Mark og jeg giftes,« forklarede Angie. »Og ved du hvorhenne?«

»I templet,« svarede Julie. »Det har I jo planlagt i flere måneder.«

»Faktisk har jeg planlagt at blive gift i templet, lige så længe jeg kan huske tilbage,« forklarede Angie. »I templet bliver vi beseglet til hinanden som en evig familieenhed. Fordi bedstemor og bedstefar blev beseglet i templet, og far og mor blev beseglet i templet, er vi alle sammen beseglet til hinanden som en familie selv efter dette liv.«

»Er det så let?« spurgte Julie.

»Vi skal også stræbe efter at leve som en evig familie nu. Vi skal efterleve evangeliet, elske hinanden og hjælpe andre.«

»Jeg er glad for, at du er min søster for evigt,« sagde Julie.

»Det er jeg også,« svarede Angie.

Instruktioner

Tag side 5 ud af tidsskriftet og lim den på karton. Klip tempelbaggrunden ud langs den stiplede linje. Klip sprækker langs de stiplede linjer i templet og foran templet. Fold baggrunden langs den fuldt optrukne linje. Fold de tre flapper ud, som opstår, når du klipper sprækkerne. Klip familiefigurerne ud og lim dem fast på flapperne (se illustrationen). Klip buskene ud. På den blanke busk kan du skrive noget, som du vil gøre for at forberede dig på at komme i templet en dag. Sæt buskene fast i sprækkerne foran templet. De minder dig om det, som du og din familie kan gøre for at blive en evig familie.

Forslag til fællestid

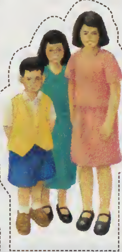
1. Inddel børnene i fem grupper. Lad hver af grupperne læse et af følgende skriftsteder: (1) Moses 5:2, 12; (2) 1 Nephi 1:13; 2:1-4; (3) Mosiah 27:11-16; (4) Helaman 5:12-14; (5) Alma 56:47-48. Lad grupperne drøfte, hvordan forældrene i disse skriftsteder hjalp deres børn. Lad hver gruppe illustrere og præsentere deres skriftsted. Syng sange eller salmer, som har med hvert skriftsted at gøre. Hjælp børnene til at forstå følgende vers og lære det udenad: »Ær din far og din mor« (2 Mos 20:12).

2. Fortæl, at børn kan hjælpe deres familier med at være sammen for evigt ved at være forstående. Tal om Salomo, som bad Gud om et lydhørt hjerte (se 1 Kong 3:5, 9-12). Tal om, hvad det vil sige at have et lydhørt hjerte. Klip en masse papirhjerter ud og skriv en situation på hver af dem. For eksempel: (1) Din bror har slået sin arm; (2) Din mor er forsinket med aftensmaden, fordi hun har hjulpet en nabo; (3) Din ven spørger, om I skal lege, men du ser, at din far arbejder i haven. Fortæl børnene, at de har et lydhørt hjerte, og spørg, hvad de ville gøre i hver af disse situationer. Syng en sang eller salme om familier. Hjælp børnene med at tegne et kort, som de kan give til deres familie. På forsiden skriver de: »Jeg kan have et lydhørt hjerte ved at ...« Lad børnene skrive eller tegne noget inde i kortet, som de kan gøre for at være mere forstående. □

ILLUSTRATION: STEVE KROPP

Min familie kan være sammen for evigt



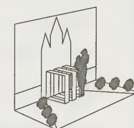




Vær venlig

Studér skrifterne

Følg profeten



Illustration

Tjen andre

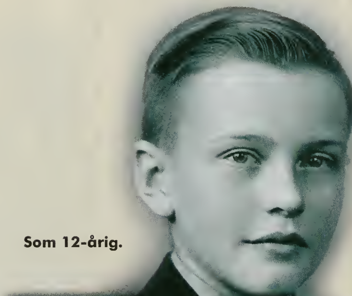
Bed sammen

Hold familieaften



Ældste Earl M. Monson fra De Halvfjerds

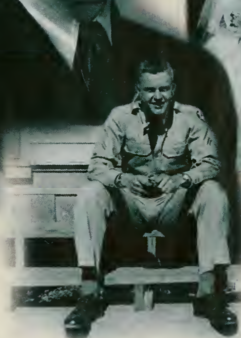
fra et interview med Janet Peterson



Som 12-årig.



Som 3-årig.



I hæren som 21-årig.



På sin bryllupsdag sammen med sin hustru, Donna.

Jeg har besøgt primarybørn på Stillehavsøerne og andre steder i verden. Der bliver undervist i de samme evangeliske principper overalt i Primary. Det er vidunderligt, at overalt i verden, hvor jeg kommer, er der venlige, kærlige lærere og ledere i Primary.

Selvfølgelig er musikken en vidunderlig del af Primary. Den forkynder sandheder, som man let kan huske. Min hustru og jeg har hørt »Jeg er Guds kære barn« sunget på omkring 15 forskellige sprog. Vi får den samme åndelige følelse og glæde, hver gang vi hører børn synge den, uanset hvilket sprog de taler. Primary er en vidunderlig organisation.

Da jeg var dreng, skulle jeg skynde mig hjem fra skole hver tirsdag eftermiddag for at nå i Primary til tiden. Dengang blev det afholdt i løbet af ugen. Jeg husker især én lærerinde, søster Rawlings. Hun hjalp vores klasse med at lære de sidste fem trosartikler udenad, så vi kunne fremsige dem alle. Hun indgød mig også en kærlighed til spejderbevægelsen. På min 12 års fødselsdag brugte jeg eftermiddagen på at bestå optagelsesprøven, så jeg kunne blive spejder. Søster Rawlings havde beredt mig så godt, at jeg bestod. Hun forærede mig en spejderdolk, som jeg skattede i mange år.

Primary spillede også en stor rolle i udviklingen af mit vidnesbyrd om evangeliet. Mange af mine undervisere opmuntrede mig og hjalp mig til at forstå det, som jeg skulle gøre for at opnå et vidnesbyrd. Det var en gradvis proces. Jeg forstod til sidst, at jeg ikke kunne

leve på mors eller fars vidnesbyrd i al evighed. Jeg fulgte mine primarylæreres råd og læste Mormons Bog, bad om at få at vide, om den var sand og fik mit eget svar.

Da jeg var 20, blev jeg indkaldt til hæren. Under rekruttiden blev jeg udsat for meget af det, som jeg var blevet advaret imod. Jeg var meget taknemlig for de belæringer, som jeg havde fået hjemme og i Primary. De reddede mit liv. Jeg så nogle unge mænd, som ændrede levevis, mens de var i hæren, og valgte ikke at følge Gud lærdomme. Da rekruttiden var forbi, talte jeg fortroligt med en af disse unge mænd. Han hulkede, fordi han havde tillagt sig en masse dårlige vaner, og nu skulle han hjem, og han havde ikke lyst til at se sine forældre i øjnene. Jeg var taknemlig for, at jeg var blevet beredt til at møde de udfordringer og var forblevet tro mod de sandheder, som jeg havde lært.

Da jeg var ni år gammel, blev min far, Charles Monson, kaldet som biskop. Han tjente som biskop, indtil jeg var 19 år. Jeg havde mange dejlige oplevelser, mens jeg så ham tjene og gøre så meget, og alligevel stadig være en god far.

Da jeg var 29 år, blev jeg kaldet som biskop. Det virkede meget hårdt, men jeg huskede min fars eksempel. Jeg huskede også, at min primarylærerinde havde fortalt mig, hvordan Nephi havde fået den vanskelige opgave at tage tilbage til Jerusalem og hente messingpladerne hos Laban. Han kom ikke med undskyldninger. I stedet stolede han på Herren og sagde: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet, thi jeg ved, at Herren ikke giver menneskene nogen befaling, uden at han åbner en udvej for dem, at de kan udføre det, som han befaler dem« (1 Nephi 3:7). Jeg vidste, at hvis jeg stolede på Herren, som Nephi havde gjort, kunne jeg tage imod den kaldelse, som jeg havde fået.

Inden jeg blev kaldet som generalautoritet, var jeg i Kirkens Afdeling for fysiske faciliteter chef for afdelingen for templer og særlige projekter. I mange år mødtes jeg hver måned med præsident Gordon B. Hinckley for at modtage instrukser fra ham. Selv mens han tjente som rådgiver i Det Første Præsidentskab, havde han ansvar for templerne. Jeg vil gerne fortælle jer, at han virkelig er en profet. Om så Moses eller Brigham Young havde siddet i de møder i stedet for præsident Hinckley, så kunne jeg ikke have været mere



Ældste og søster Monson med deres familie.

overbevist om, at den mand, jeg mødtes med, var Guds profet. Gennem årene har jeg ofte set hans inspirerede lederskab. Kun profeten kunne have lagt grundvolden og beredt opførelsen af nye templer over hele verden. Han har gjort meget tidligere, som var inspireret forberedelse til det.

Præsident Hinckley har sagt, at templet er et sted, hvor folk undervises i en bestemt levevis. Der undervises vi om de værdier og egenskaber, som vi skal have. Det bør være ethvert barns mål ikke blot at blive gift der, men at komme der så ofte som muligt. At komme i templet hjælper os til at leve godt og at forstå, hvem vi er, nemlig vor himmelske Faders børn. □

Skabelsespræsentation

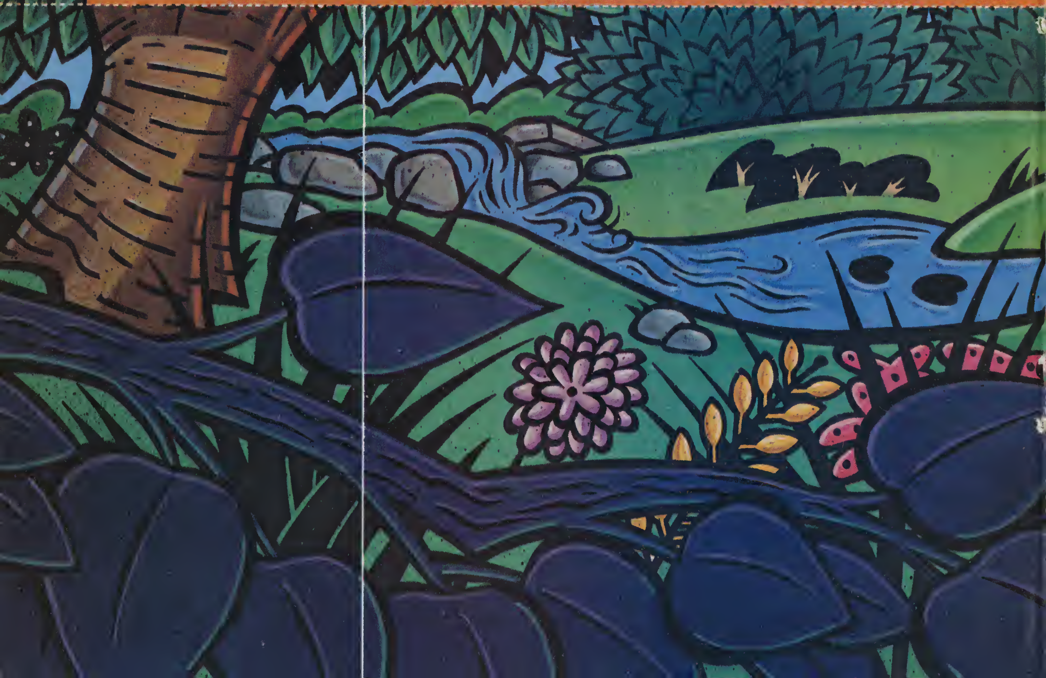
Jesu Kristi skaberværk

Leslie Hartsock

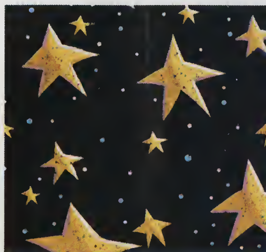
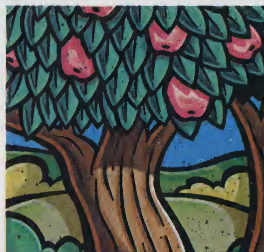
Hvem skabte fuglene på himlen blå?
Jesus skabte fuglene og himlen blå.
Hvem skabte stjernerne på nattehimlen?
Jesus skabte stjernerne og nattehimlen.
Hvem skabte regnen, som falder på jord?
Jesus skabte regnen og jorden.
Hvem skabte træerne med de røde æbler på?
Jesus skabte træerne og de røde æbler.
Hvem skabte havene med fiskene i?
Jesus skabte havene og fiskene.
Jesus Kristus er jordens herre.
Vi takker ham for alt, hvad han gør for os.

Instruktioner

1. Lim disse to sider på et stykke karton.
2. Klip landskabet ud langs de stiplede linjer. Klip også ruden ud. (Gem billedet af Jesus Kristus til trin 4). Fold langs de fuldt optrukne linjer, så landskabet kan stå.
3. Klip de andre seks billeder ud.
4. Lim en ispind bag på hvert billede.
5. Når nogen læser »Jesu Kristi skaberværk«, så hold de rigtige billeder frem bag ruden. □







ILLUSTRATIONER: SCOTT GREER; *HERREN JESUS KRISTUS*, AF DEL PARSON

NYE VENNER

Angie Bergstrom
ILLUSTRERET AF ROGER MOTZKUS



Mor havde børstet mit hår forsigtigt og delt det, inden hun så mit ansigt i spejlet.

»Du ser ret muggen ud her til morgen,« sagde mor muntert til mit spejlbillede.

»Det er fordi, jeg *er* muggen,« svarede jeg og skar en grimasse, så min underlæbe surmulede endnu mere.

Mor drejede mig rundt og knælede ned foran mig, mens hun så mig i øjnene. »Du skal *nok* finde nye venner i dette ward. Bare rolig!«

»Men, mor, jeg kunne bedre li' vores *gamle* ward! Jeg kunne li' mine *gamle* venner! Hvorfor skulle vi flytte?« Jeg kunne mærke tårerne svide i øjnene.

»På grund af fars job,« indskyd en hjælpsom røst.

Min lillesøster Alison kiggede ind på badeværelset ude fra gangen. Hun smilede sit bredeste smil – det var så bredt, at man kunne se mellemrummet, hvor hun manglede to fortænder, og det fik hendes øjne til at ligne små halvmåner. Jeg vrissede ad hende.

»Det er rigtigt,« sagde mor til hende. Alison strålede.

»Men jeg har ikke nogle venner her,« sagde jeg til mor og ignorerede min søster.

»Du har da stadig mig!« sagde Alison. Jeg kiggede på hende og så, at hun smilede til mig.

»Herligt,« sagde jeg med himmelvendte øjne.

Hun skulede lidt, og så sagde hun: »Vi er *bedste* venner!« Hun løb grinende væk, inden jeg kunne nå at råbe, at det var vi *ikke*.

Senere den dag, da jeg sad og kiggede på folk til nadvermødet, kendte jeg ikke et eneste menneske i det nye ward. Min familie havde kun været der i få dage. *Kære himmelske Fader,* bad jeg, *må jeg ikke nok finde bare en ny ven i dag?*

Jeg var nervøs, da nadvermødet var forbi og mine forældre fulgte os op til vores primaryklasser. Under lektionen sad jeg helt alene og sagde ikke noget.

Da min klasse rejste sig for at gå hen til primarylokalet til fællestid, var jeg bange. Jeg knugede mine skrifter ind til mig, mens jeg gik ned ad gangen. Primarylokalet var lyst og muntert, og der var mange børn derinde. Pianisten spillede en sang, jeg havde lært i mit gamle ward. Jeg følte mig lidt bedre tilpas.

Men da jeg så mig omkring, opdagede jeg, at jeg ikke kunne finde min klasse. Jeg vidste ikke, hvor de var blevet af, og jeg havde ikke nogen at sidde sammen med. Jeg kiggede rundt i lokalet igen, mens jeg nervøst bed mig i underlæben og knugede mine skrifter ind mod brystet.

Så var der en lille pige nede i hjørnet, som smilede til mig og vinkede. Hun pegede på stolen ved siden af hende. Jeg smilede tilbage og himlede med øjnene. Hun smilede sit bredeste smil – det var så bredt, at man kunne se mellemrummet, hvor hun manglede to fortænder, og det fik hendes øjne til at ligne små halvmåner.

Den lille pige havde reddet mig. Hun var den ven, som min himmelske Fader havde sendt mig. Hun fik mig straks til at føle mig velkommen, da jeg satte mig ned – som om jeg havde kendt hende i årevis.

Den dag besluttede jeg, at søstre *er* bedste venner. □

Angie Bergstrom er medlem af BYU 51. Ward i Brigham Young University 1. Stav.



HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE

DRENGEN MED DEN ONDE ÅND



ILLUSTRERET AF ROBERT T. BARRETT

En dag, da nogle mennesker kom hen til Jesus og hans disciple, bad en af dem Frelseren om at hjælpe sin søn. Manden havde allerede bedt disciplene om hjælp, men de kunne ikke gøre noget. Sønnen havde en ond ånd, der fik ham til at skade sig selv.

Mark 9:14-18



Jesus bad manden hente sin søn. Da drengen kom, fik den onde ånd ham til at falde om på jorden.

Mark 9:19-20



Da Frelseren spurgte, hvor længe drengen havde haft den onde ånd, fik han at vide, at den havde været i ham, siden han var lille.

Mark 9:21



Jesus sagde, at han kunne helbrede drengen, hvis hans far havde tro nok. Faderen begyndte at græde. Han sagde, at han havde tro.

Mark 9:23-24



Jesus befalede den onde ånd at komme ud af drengen og aldrig vende tilbage. Den onde ånd blev vred. Den gjorde drengen fortræd igen. Så adlød den Jesus og forsvandt ud af drengen.

Mark 9:25-26



Drengen var så stille, at mange mennesker sagde, at han var død. Men Jesus tog hans hånd og hjalp ham op. Han var helbredt. Den onde ånd var væk.

Mark 9:26-27

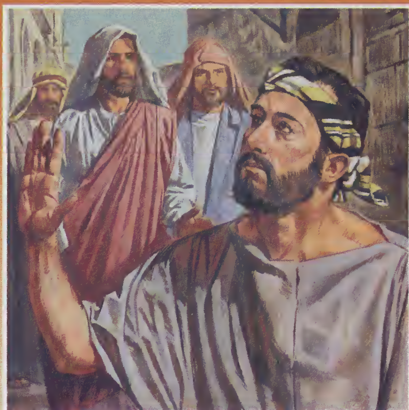


Senere spurgte disciplene Jesus om drengen. De vidste ikke, hvorfor de ikke havde kunne jage den onde ånd ud af ham. Jesus sagde, at de måtte have større tro for at kunne drive en ond ånd ud. Han sagde, at de skulle have fastet og bedt om større tro.

Matt 17:20-21; Mark 9:28-29

HISTORIER FRA DET NYE TESTAMENTE

JESUS HELBREDER EN BLIND MAND



En dag, da Jesus var ude at gå med sine disciple, så de en mand, som havde været blind fra fødslen. Disciplene spurgte, om han var blind, fordi han havde syndet, eller fordi hans forældre havde syndet.

Joh 9:1-2



Frelseren sagde, at hverken manden eller hans forældre havde syndet, men at manden var blind for at Jesus kunne helbrede ham. Så kunne folket se Guds kraft.

Joh 9:3-5



Jesus rørte lidt støv til ler og smurte det på den blinde mands øjne. Så sagde han til manden, at han skulle vaske sine øjne.

Joh 9:6-7



Så snart manden havde vasket leret væk fra øjnene, kunne han se!

Joh 9:7



Da hans naboer så ham, var de ikke sikre på, hvem han var. Så undrede de sig over, hvordan han var blevet seende. Manden fortalte dem, hvem han var, og hvordan Jesus havde helbredt ham.

Joh 9:8-11



Senere fortalte manden farisæerne, at Jesus havde helbredt ham. Nogle af dem mente, at Jesus måtte være en retfærdig mand. Nogle af dem mente, at han var en synder. Da manden sagde, at Jesus var retfærdig, blev de vrede og smed ham ud.

Joh 9:13-16, 28-34.



Jesus fandt manden og spurgte, om han havde tro. Manden sagde ja og tilbad Jesus.

Joh 9:35-38

JEG PRØVER AT VÆRE SOM JESUS

Vær ærlig

Rudinei Antonio Fernandes Filho

ILLUSTRERET AF SCOTT SNOW

I Primary og derhjemme har jeg altid lært, at man skal være ærlig. Vi må ikke beholde ting, som ikke tilhører os. Vi skal give pengene tilbage, hvis vi får for mange byttepenge tilbage i en butik. Og vi skal altid sige sandheden, selv om vi kan blive straffet for det.

En dag da jeg var ni, ventede jeg på min mor uden for skolen. Jeg fik øje på en pung på bænken. Der var penge i den.

Jeg tænkte over, hvad jeg skulle gøre. Min mor arbejder meget hårdt for at forsørge mine to søstre og mig, men det gik ikke så godt derhjemme. Jeg tænkte på, hvad jeg kunne købe for pengene.

Så blev jeg bekymret for den, som havde tabt pengene, og tænkte på, hvor meget hun ville savne dem. Jeg satte mig ned og ventede, fordi jeg vidste, at hun ville komme og lede efter den.

Lidt efter kom en ulykkelig kvinde forbi og spurgte: »Har du fundet en pung?«

Jeg svarede: »Er det den her?«

Hun blev så glad, at hun omfavnede mig. Hun takkede mig igen og igen.

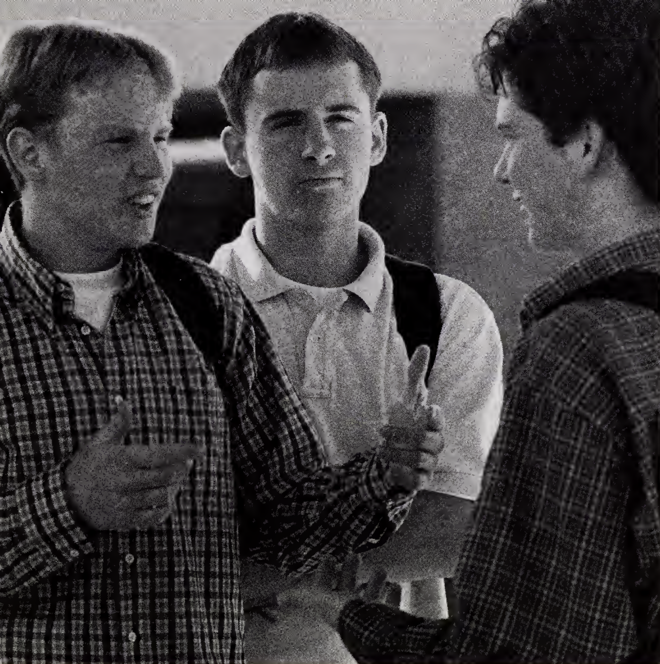
På det tidspunkt tænkte jeg slet ikke over, hvorfor jeg havde valgt at være ærlig. Men jeg fortalte min mor om det senere, og hun sagde, at Helligånden havde hvisket til mig, og jeg havde lyttet til den stille, sagte røst.

Jeg er taknemlig for, at jeg har lært at være ærlig. □

Rudinei Antonio Fernandes Filho på 11 er medlem af Mangalot Ward i Pirituba Stav i São Paulo i Brasilien.



Liahona vil gerne høre om oplevelser, som du har haft, når du har prøvet at være som Frelseren. En voksen kan hjælpe dig med at skrive artiklen. Vedlæg mindst et billede af dig selv sammen med dit navn, din alder, adresse, telefonnummer og ward eller gren samt stav. Send din artikel til Trying to Be Like Jesus, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org.



SPØRGSMÅL OG SVAR

Hvad kan vi gøre, når andre taler om upassende emner i skolen?

Svarene er ment som en hjælp og vejledning, men er ikke udtryk for Kirkens officielle lære.

LIAHONAS SVAR

Din reaktion på den upassende tale er jo ikke den samme i alle situationer. Du skal tænke på, hvem det er, der taler upassende, dit forhold til dem, og hvad det er, der bliver sagt.

Der er mange forskellige former for upassende tale, såsom sladder, sarkasme, løgn, sjofle historier og banden. Blandt venner kan alt, hvad der skal til, nogle gange være en venlig påmindelse. Og til tider vil du måske føle behov for at sige noget, selv om vedkommende er en vildt fremmed, især hvis denne siger noget ondt eller usandt om en eller anden eller bruger Herrens navn til løgn.

FOTOILLUSTRATION: WELDEN C. ANDERSEN

LÆSERNES SVAR

I skolen søgte jeg ofte hen til et sted, hvor jeg kunne koncentrere mig om det, der hører Gud til, og om mine lektier. I de fleste tilfælde var biblioteket det bedste tilflugtssted. Husk, du kan ikke behage Gud uden at genere Satan.



Lorenzo Nii Ashie Myers, Cape Coast 2. Ward, Cape Coast Stav i Ghana

Jeg underviser 12-16-årige og må lytte til banden næsten dagligt. Mine egne elever respekterer som regel min holdning. Hvis de kommer til at bande, siger de straks undskyld.

Lige fra deres skolestart lærer jeg dem at respektere andre. Jeg påpeger, at de bør tænke over, hvad de siger, og om de virkelig mener det eller ønsker at sige det.



Hans Roth, Wettingen Ward, Zürich Stav i Schweiz

Mine venner havde det med at fortælle sjofle historier i frikvartererne. Til at begynde med gik jeg bare, men så besluttede jeg, at jeg måtte være mere åben. Jeg fortalte dem, at der var så mange gode ting, man kunne tænke på og tale om. Jeg forklarede, at jeg ikke ville have mit sind fyldt med unyttige ting.

De ignorerede alle min anmodning om at holde op – undtagen



»Undgå al ond tale«

»Undgå al ond tale. Misbrug ikke Herrens navn … Det er ikke et tegn på manddom [eller kvindelighed] skødesløst og respektløst at misbruge den Almægtiges eller hans elskede Søns navn, som mange er tilbøjelige til.

Vælg jeres venner med omhu. De vil føre jer i den ene eller den anden retning. Alle ønsker venner. Alle har brug for venner. Ingen ønsker at undvære dem. Men glem aldrig den kendsgerning, at det er jeres venner, som vil føre jer ad de veje, som I vil følge.

Selv om I skal være venlige over for alle, så udvælg dem med den største omhu, som I ønsker et nært forhold til. De vil være jeres livreddere i situationer, hvor I kan vakle mellem valg, og I kan måske ligeledes redde dem.«

– Præsident Gordon B. Hinckley (»En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, april 2001, s. 36-37).

Men hvis du ikke rigtig kender de elever, der taler upassende, vil de måske finde dig nævenyttig, hvis du begynder at irettesætte dem. Det kan ødelægge muligheden for senere at opnå et venskab med dem – et venskab, som kunne føre til at fortælle dem om evangeliet. I de situationer kan din bedste mulighed være at fjerne dig fra samtalen og forsøge at være et godt eksempel uden at virke fordømmende.

Men hvis disse elever er venner eller klassekammerater, som du kender ret godt, kan du på en taktfuld måde forklare, at du tager anstød af deres samtale. Det kan føre til, at de spørger til dine standarder.

I de fleste tilfælde påvirker den måde, hvorpå du udtrykker dine følelser, den måde, hvorpå det bliver modtaget. Engang da præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) lå på hospitalet, »blev han rullet ned ad gangen til operationsstuen af en ung portør. Den unge mand klemte ved et uheld sin finger mellem dørens metalkarm og metalkanten på den seng, hvor den allerede bedøvede profet lå. Da uheldet skete, kom den unge mand til at … misbruge Frelserens navn. Det gav et gib i profeten, som åbnede øjne og venligt irettesatte portøren med ordene: ›Lad være med at sige sådan, unge mand. Han er min bedste ven!‹« (Robert E. Wells, »Vær ven med, tjener for og søn af Frelseren«, *Stjernen*, april 1983, s. 133). Hvordan skulle nogen kunne føle sig krænket af sådan en irettesættelse?

Det nok bedste er at søge Åndens vejledning. Bed om, hvordan du skal tackle den upassende tale. Men vær parat til at følge vejledningen. Til tider er det rette svar ikke den lette løsning eller det svar, som du håber på. □

Du kan bidrage til SPØRGSMÅL OG SVAR ved at besvare nedenstående spørgsmål. Send dit svar, så vi har det senest den 1. april 2002. Send det til QUESTIONS AND ANSWERS 04/02, *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, *eller send en e-mail til* CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. *Du kan maskinskrive svaret eller skrive det med letlæselig håndskrift på dit eget sprog. For at dit svar skal kunne komme i betragtning, skal det indeholde fulde navn, alder, privatadresse og ward samt stav. Vedlæg venligst et foto af dig selv. Dette foto bliver ikke returneret. Et repræsentativt udvalg af svarene bliver bragt.*

SPØRGSMÅL: *Mine venner har svært ved at forstå, hvorfor jeg efterlever kyskhedsloven. Hvad kan jeg sige, som vil kunne hjælpe dem til at forstå Herrens lærdomme om dette ømtålelige emne?*

min veninde Ivette. Når de andre kom med upassende udtalelser, sagde hun bare: »Gå et andet sted hen.« Nogle gange gik hun med mig. Senere mødtes hun med fuldtidsmissionærerne.


Suamny Milagros Cedano de Franco, Villa Canales Gren, Villa Hermosa Stav i Guatemala City i Guatemala

Engang *kunne* jeg ikke holde mund under i et frikvarter. Jeg bad på en pæn måde mine klassekammerater om at skifte emne. Da de nægtede, gik jeg. Det måtte jeg gøre i hver eneste frikvarter. Senere viste de en smule hensyn og endda en vis interesse. Jeg fortalte dem, hvad Kirken betyder for mig. Nu drøfter mine klassekammerater ikke upassende emner i mit nærvær.


Berendina Jantje Wachtmeester, Apeldoorn Ward, Apeldoorn Stav i Holland

Da profeten Joseph Smith var fængslet og måtte lytte til vagternes snak om frygtelige ting, talte han med en sådan kraft, at disse mænd tryglede om tilgivelse. Han havde modet til at gøre det rette.


Giuliana Oliveira Giustiana, Barão Geraldo Ward, Castelo Stav i Campinas i Brasilien

Vi skal vise omsorg og tale med vore venner om evangeliets lære. Ved at gøre det kan vi være med til at få deres tanker væk fra upassende emner.


Pouono Lameko, Fasitoo Uta Ward, Faleasi'u Stav i Upolu på Samoa

Vore skoleår giver os en storslået mulighed for at lade vores lys skinne (se Matt 5:16). Når vore venner og klassekammerater taler vulgært, kan vi stille søge at skifte emne. Nogle vil måske håne vores tro, men andre søger et eksempel at følge.

Federico Malara, Alessandria Gren, Vercelli Distrikt i Italien

Vi kan bede vore klassekammerater om at skifte emne. Hvis de ikke vil det, kan vi gå vores vej og finde nogen, som vil tale om opbyggende emner. Det er ikke så vigtigt for os at have mange venner i skolen, som det er at efterleve evangeliets standarder.


Caterina Trujillo, Coconut Creek Ward, Pompano Beach Stav i Florida

Når folk taler om upassende emner, spørger jeg mig selv, hvad Jesus Kristus ville have gjort. Så bærer jeg vidnesbyrd for dem om velsignelserne ved at efterleve evangeliet. Jeg ved, at vi bliver velsignet, når vi ikke skammer os over Jesu Kristi evangelium.


Sery Jean Claude Appolinaire, Toit Rouge Ward, Abidjan Stav i Elfenbenskysten

Jeg havde det hårdt i gymnasiet på grund af mine klassekammeraters sprog og opførsel. Jeg gik ofte ud på gangen for ikke at skulle lytte til deres upassende samtaler. Jeg fastede og bad min himmelske Fader om at røre mine klassekammeraters hjerter, så de ville respektere mig. Og det skete faktisk. Når nogen begyndte at sige noget upassende, sagde mine venner: »Hov, Jezabel er her.« De begyndte at respektere mine standarder, og jeg fik mulighed for at give to af dem et eksemplar af Mormons Bog.


Jezabel Dana Álvarez, Mayoraz Ward, Santa Fe Nordre Stav i Argentina

Profeten har rådet os til ikke at »spille hellige« over for dem, som har en anden tro. I de fleste samtaler kan man finde positive udtalelser, som man kan bruge til komme ind på evangeliske sandheder.


Kenny Richard Ojulari, Ademulegun Gren, Nigeria Lagos-missionen ☐

Mere end



En lørdag sad jeg i min stue med skrifterne slået op på afsnit 20 i Lære og Pagter. Mens jeg langsomt læste nadverbønnerne i vers 77 og 79, understregede jeg de ord, som kunne være svære at udtale – *velsigne, villige, erindre.*

Jeg var en af de ældste præster i wardet, og nadverbønnerne lå mig efterhånden i blodet. Jeg læste altid ordene langsomt og tydeligt for at bevare en ærbødig ånd under nadveren. Men da vores vejleder i præsternes kvorum bad mig om at hjælpe Matt, vores nyeste kvorumsmedlem, med at forberede sig på at velsigne nadveren for første gang, spekulerede jeg på, om han ville være i stand til at fremsige hele nadverbønnen.

Jeg havde kendt Matt, siden min familie flyttede ind ved siden af ham, da jeg var ni år. Matt, som har Downs syndrom, var på min alder, og vi blev gode venner. Efterhånden som vi blev ældre, glædede det mig at se Matt modtage Det Aronske Præstedømme, spille på Kirkens basketballhold, deltager i spejderprogrammet og andre aktiviteter. Men fordi Matt havde svært ved

ord

Peter B. Gardner

at udtale ord, spekulerede jeg på, om han ville være i stand til at udføre dette præstedømmeansvar.

Da Matt kom hjem til mig for at øve nadverbønnerne sammen med mig, smilede han over hele hovedet.

»Ved du hvad, Peter?« sagde han begejstret. »Min storebror kommer hjem i næste uge. Jeg glæder mig sådan.«

»Alle tiders, Matt,« sagde jeg. Idet jeg blev klar over, at han skulle fremsige nadverbønnen for første gang ved det møde, hvor hans bror skulle aflægge rapport om sin mission. Hele hans familie ville være der. Jeg vidste, at det ville blive en stor dag for Matt og hans familie, og jeg ville gerne have, at alt skulle gå godt.

Mens vi kæmpede med bønnens ordlyd, gjorde det indtryk på mig at se, hvor fast besluttet Matt var på at lære, hvordan han skulle udføre dette præstedømmeansvar. Vi læste bønnerne flere gange, og koncentrerede os om de ord, jeg havde understreget. Da vi var færdige, havde Matt gjort store fremskridt, og han var i stand til at læse begge bønner. Men jeg spekulerede på, om de, der ikke kendte ham særlig godt, ville kunne forstå ordene.

En uge senere sad vi sammen ved nadverbordet. Jeg havde sommerfugle i maven. Hele Matts familie så op på ham fra de forreste bænke. De så spændte og opmuntrede ud. Matt strålede ned til dem og virkede slet ikke så nervøs som jeg. Vi havde øvet bønnerne igen dagen før, og jeg havde forklaret, hvordan man brød brødet og rakte bakkerne til diakonerne. Han så ud til at forstå det hele, men jeg var bekymret for, om jeg havde glemt noget, eller om han nu kunne huske alle detaljerne.

Da nadversalmen begyndte, rejste vi os for at bryde brødet. Matt brød det højtideligt i små lige store stykker og anrettede dem på bakken. Han holdt øje med mig for at se, hvornår vi skulle sætte os.

»Nu skal vi knæle,« hviskede jeg til Matt, da salmen var forbi. Vi knælede, og så oplæste Matt omhyggeligt og roligt hvert af ordene i bønnen for nadverbrødet. Trods vores store indsats vidste jeg, mens han læste, at de fleste i forsamlingen ikke ville kunne forstå hans ord. Men mens Matt læste bønnen følte jeg alligevel Ånden komme over mig og vidne om betydningen af denne hellige ordinance. Da Matt var færdig, rejste vi os og rakte bakkerne til diakonerne, så de kunne omdele brødet til forsamlingen.

Da vi havde sat os, kiggede jeg ud over forsamlingen, som var fuld af Matts familie og venner fra wardet. Jeg så, at mange havde tårer i øjnene, mens de modtog nadveren den søndag. Jeg blev klar over, at selv om ordene ikke havde været forståelige for enhver, så havde alle følt Ånden og var blevet rørt af Matts ønske om at tjene.

Matt, der nu er ældste, finder fortsat måder, hvorpå han kan tjene andre. Han leder musikken og finder den, der skal sige bønnen ved præstedømmets formøde, han har været spejderlederassistent og stavsmissionær, og han tager regelmæssigt i templet.

Når jeg slår op på Lære og Pagter 20, bliver jeg mindet om Matts beslutning om at tjene trods sit handicap. Matts eksempel på villig tjeneste for Frelseren har hjulpet mig og mange andre til at gøre, som nadverbønnerne opfordrer os til – og »altid erindre ham« (L&P 20:77). □

Peter B. Gardner er medlem af Lakeview 1. Ward, Lakeview Stav i Orem i Utah.

»DU SKAL SEJRE«



Med henvisning til den bibelske beretning om David og Goliat advarer præsident Gordon B. Hinckley os om, at vi alle møder Goliat'er i dette liv. Disse kæmper kan komme i form af verdens tiltagende onder, eller de kan være rent personlige udfordringer og vanskeligheder. Men som David står vi ikke alene med livets prøvelser. Gud er nådig, og hvis vi har tro på ham, som David havde, vil han udøse sine velsignelser over os. ❦ Uanset hvad det er, vi kæmper for at overvinde, kan vi – som de følgende beretninger illustrerer – bede Herren om hjælp. »Du er et Guds barn,« skriver præsident Hinckley. »Du har hans kraft i dig til at styrke dig. Du har ret til at bede Gud om at beskytte dig … Stå fast og hold ud, så sejrer du. Som årene går, vil du kunne se tilbage med tilfredshed på de slag, som du har vundet i dit liv« (se dette nummer, side 5).

Med eller uden piratfisk

Ramiro Ruiz Ceja

Mens jeg tjente i Cochabambamissionen i Bolivia, blev min kammerat og jeg flyttet til Villamontes (som nu er en del af Santa Cruz-missionen i Bolivia). Den afsidesliggende landsby ligger i det sydøstlige hjørne af Bolivia. Den nærmeste by ligger 90 kilometer væk. Da der ikke var et dåbsbassin i Villamontes, forrettede vi dåb i den nærliggende Pilcomayoflod.

Vi nød en del fremgang, og vi udførte adskillige dåb i floden. Det så ud til at være et godt sted, indtil vi hørte rygter om piratfisk. Vi havde ikke ligefrem lyst til at stå i vand til livet i en flod, der vrimlede med kødædende fisk, men vi havde ikke noget andet sted at udføre disse vigtige ordinancer. Vi ignorerede rygterne, indtil et medlem af Kirken faktisk fangede en af fiskene og viste os den. Piratfiskens skarpe tænder skræmte os. Men Herrens værk måtte gå frem, og vi stolede på, at han ville beskytte os.

Vi fik brug for hans beskyttelse ved vores næste dåb, fordi regntiden havde fået floden til at antage farlige dybder, og den var fyldt med træstammer, grene og skrammel. Vi var overbevist om, at vi blev nødt til at finde et andet sted at døbe.

Herrens værk skal gå fremad, og vi stolede på, at han ville beskytte os, mens vi forrettede dåb i Pilcomayofloden.

TIL VENSTRE: ILLUSTRATION: SAM LAWLOR; ØVRIGE ILLUSTRATIONER: BRIAN CALL



Efter nogle dages søgen besluttede vi at forrette dåb i et medlems cisterne – en lille vandtank. Tanken var så lille, at vi var i tvivl om, hvorvidt to mennesker kunne være i den. Men både dåbskandidaten og præstedømmebæreren steg op i den, og dåbskandidaten blev døbt ved nedsænkning.

Vi havde en anden dåb en uge senere, og da kunne vi ikke bruge vandtanken. Så vi udførte dåben i et lille cementbassin. Igen steg både dåbskandidat og præstedømmebærer op i det lille improviserede dåbsbassin. Drengen, som skulle døbes, måtte knæle for at kunne komme helt ned under vandet.

Efter den dåb overvejede vi igen, hvor vi kunne forrette vore fremtidige dåb. Problemet var presserende, for tre andre skulle døbes den følgende søndag. Heldigvis skulle der afholdes distriktskonference i Yacuiba, og der var et dåbsbassin i kirkebygningen der. Vi tog dertil for at holde dåbsmøde.

Ved mødet fortalte vores missionspræsident os, at på grund af Kirkens vækst i Villamontes skulle der bygges et dåbsbassin i den lille landsby. Vi blev meget begejstrede.

Vores oplevelser i Villamontes lærte os, at når vi gør en indsats, åbner Herren altid en udvej for os, så vi kan udføre det, han har bedt os om. Herrens værk skrider altid frem, med eller uden piratfisk.

Ramiro Ruiz Ceja er medlem af College 44. Ward i Ricks College 3. Stav.

Noget, jeg måtte gøre

Thaiz Martins Leal

En aften i november 1999, da vores familieaften var overstået og vi var på vej i seng, sagde min mor: »Husk nu, at det er fastesøndag på søndag, ikke?«

Jeg spurgte hende, om vi som familie skulle faste for noget særligt.

»Det ved jeg ikke endnu,« sagde hun.

Pludselig følte jeg mig tilskyndet til at faste og bede for at forberede mig på at modtage min patriarkalske velsignelse.

Kl. 22.00 var jeg endnu ikke faldet i søvn, så jeg gik ind på mine forældres værelse. Jeg følte, at der var noget, jeg skulle gøre den aften. Min mor sagde, at jeg skulle læse lidt, så skulle hun nok slukke lyset senere. Jeg gik tilbage på mit værelse, tog en af mine læsebøger fra skolen og begyndte at læse. Jeg fandt nogle oplysninger, som jeg skulle bruge til en opgave, der skulle afleveres næste dag. Det var oplysninger, som jeg ikke havde fundet i mine andre bøger.

Da jeg var færdig med opgaven, var klokken blevet 23. Jeg lagde bogen og opgaven på mit bord og gik i seng. Men selv om min krop og mit sind var træt, var min ånd rastløs. Jeg løftede hovedet og fik øje på en meget krøllet side med et budskab fra Det Første Præsidentskab, som stak ud fra en stak bøger. Jeg fiskede *A Liahona* (portugisisk) fra november 1995 frem og begyndte at læse »Tjen Herren og modstå djævelen« af præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. Det sidste afsnit i budskabet hed »Faste og bøn«.

Da jeg havde læst artiklen, lovede jeg mig selv, at jeg ville bede og faste om min patriarkalske velsignelse. Så lagde jeg bladet på bordet og forsøgte igen at falde i søvn – men forgæves. Så tog jeg atter *A Liahona* og bladrede videre til næste side, til en artikel, som hed »Mit mirakel«. Jeg blev dybt rørt, da jeg fandt ud af, at det var beretningen om en ung kvindes oplevelser i forbindelse med, at hun modtog sin patriarkalske velsignelse. Hun sagde, at det var nødvendigt at faste og bede for at forberede sig åndeligt på at modtage en patriarkalsk velsignelse.

Jeg havde tidligere talt med min biskop om at modtage min patriarkalske velsignelse, og han havde følt, at jeg burde vente. Da jeg havde læst den unge kvindes budskab, forstod jeg hvorfor, han havde sagt det. Jeg havde jo slet ikke fastet eller bedt om

det. Da var færdig med artiklen, knælede jeg og bad inderligt til min himmelske Fader. For første gang i mit liv følte jeg Helligåndens nærvær. Da jeg havde bedt, lagde jeg bladet væk og faldt i søvn.

Jeg bad og ventede spændt hele ugen. Om søndagen fastede jeg, og så talte jeg med biskoppen. Da han havde hørt om min oplevelse, sagde han: »Jeg tror, at du er parat til at modtage din patriarkalske velsignelse.« Det gjorde mig meget glad at vide, at Herren ønskede, at jeg skulle lære faste og bøn at kende – og at han ville berede mig åndeligt på at modtage min velsignelse.

Jeg ved, at Herren elsker os. Han giver os patriarkalske velsignelser for at lede os.

Thaiz Martins Leal er medlem af Portão Ward i Portão Stav i Curitiba i Brasilien.

Han hjalp os til at begynde på en frisk

Gemma Omandac Taying

Jeg blev døbt den 5. februar 1995 sammen med min familie. Den gang var jeg lige begyndt i gymnasiet, og jeg havde et godt liv. Mine forældre gav mig mange goder, og jeg gik på en privatskole. Min far arbejdede på en ananasplantage, og min mor bestyrede vores motorsavsfirma.

Vi var syv i familien. Vi gik alle i kirke om søndagen og deltog i andre kirkeaktiviteter. Skønt vi boede langt fra kirkebygningen, var vi der altid til søndagens møder og andre aktiviteter.

En dag tog min far fri fra arbejde for at hjælpe min mor med hendes job. Hun skulle med min bror og søster og mig til skole for at betale vores skolepenge. Den dag hyrede en eller anden den mand, som betjente vores motorsav, fordi han skulle have fældet nogle kokospalmer. Min far skulle lede foretagendet.

Mens vi var henne på skolen, faldt en af de fældede kokospalmer ned over en meget dyr jeep. Min mor skyndte sig hen til stedet, hvor det var sket. Jeepens ejer var rasende og krævede erstatning for sin smadrede jeep. Der var, som om mors verden styrtede i grus. Vi havde ikke penge nok. Min far lod sig pensionere, men hans pension var ikke nok til at dække skaderne. Manden, som betjente motorsaven, blev anholdt. Vores motorsave blev konfiskeret – og det samme blev vores hus, jord og vore ejendele. På et øjeblik havde vi mistet alt, hvad vi ejede. Min far besluttede at stikke af og lade familien sejle sin egen sø.



En af de kokospalmer, som vores arbejdsmand havde fældet, var væltet ned over en dyr jeep. Ejeren var rasende og krævede erstatning for den smadrede jeep, men vi havde ikke så mange penge.

Det var en meget hård tid for os alle sammen, men vi mistede hverken tro eller håb. Den dag, hvor mor skulle i retten, fastede og bad vi. Fasten og bønnen gav hende trøst.

Vi havde intet tilbage, end ikke tag over hovedet, men Herren hjalp os. Faktisk hjalp han os gennem vores biskop, som lod os bo i sit hjem

sammen med sin familie. Senere tilbød et andet medlem, at vi kunne bo på hans jord, indtil vi kom på fode igen.

Da det nye skoleår skulle begynde, bad jeg om, at min bror, søster og jeg kunne komme i skole igen. Takket være bøn, tro og håb var vi i stand til at vende tilbage til den samme skole, hvor vi tidligere havde gået, selv om vi ikke havde nogle penge. Jeg følte min himmelske Faders kærlighed tydeligere dengang, end på noget andet tidspunkt i mit liv.

Vor himmelske Fader vil hjælpe os i vanskelige situationer, hvis vi forbliver trofaste, bønsomme og lydige. Han hjalp min familie til at begynde på en frisk og komme videre. Jeg ved, at hvis vi bliver ved med at holde budene, vil vi fortsat blive velsignet.

Gemma Omandac Taying er medlem af Polomolok Ward i General Santos Stav i Filippinerne.

»Når jeg er magtesløs, så er jeg stærk«

Garry Prudencio Fabros

Mit fysiske handicap har gjort mit liv vanskeligt og til tider skuffende. Mine tidlige teenageår var især hårde, fordi jeg blev mødt med ubehagelige fordomme. I maj 1989, da jeg var 13 år gammel, afviste en skole i vores by at optage mig på grund af mit fysiske handicap, som har lænket mig til en kørestol. Og i mit første år i gymnasiet gav en af mine lærer mig en skuffende karakter. Jeg mente, at det skyldtes mit fysiske handicap.

Dengang vidste jeg ikke, hvordan jeg skulle tackle disse ubehageligheder, og jeg vidste heller ikke, hvordan jeg skulle takke min himmelske Fader for det, jeg lærte af det. Men takket være bøn og studium af skrifterne har jeg erfaret, at jeg kan være taknemlig trods disse prøvelser og samtidig være god mod dem, der afviser og skuffer mig.

Da jeg læste apostlen Paulus' ord i 2 Kor 12:7-10, opdagede jeg, at han sammenlignede sin egen svaghed med »en engel fra Satan, som skulle slå« ham. Han bad om, at Herren ville fjerne hans lidelse, men i stedet fik han at vide: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.«

Igennem årene har jeg mærket min Frelsers opmuntring. Det har fået mig til at indse, at han overvinder min fysiske svaghed.

Den 27. marts 1993 tog jeg min eksamen med hædersbevisning. Vores borgmester tilbød mig en stilling på rådhuset. Mens jeg arbejdede, fuldførte jeg min uddannelse som journalist.

Det bliver aldrig let at tackle mit fysiske handicap og mine prøvelser. Men jeg ved, at ved min tro og beslutsomhed og med Herrens inspiration vil jeg, som apostlen Paulus, kunne sige: »Når jeg er magtesløs, så er jeg stærk« (2 Kor 12:10).

Garry Prudencio Fabros er medlem af Mandaluyong 1. Ward i Makati Stav i Filippinerne.

Jeg bad Gud om at røre min mors hjerte

Adilson José Horta

En dag i oktober 1992, da jeg kom hjem fra skole i Cape Verde, fik jeg øje på to unge mænd iført hvid skjorte og slips. Jeg besluttede mig for at tale med dem. Mens vi talte, kunne jeg fornemme en stor kærlighed strømme fra dem. De sagde, hvad de hed, og hvad deres kirke hed: Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Så viste de mig billeder af deres familier. De udtrykte også ønske om at komme hjem til mig og møde min familie.

Da de kom hjem til os, var mor venlig, men ikke interesseret i deres budskab. Men jeg holdt meget af deres undervisning; hvert besøg syntes at være bedre end de forrige. Profeten Joseph Smiths vidnesbyrd og nyheden om det gengivne evangelium var de mest vidunderlige budskaber, jeg nogensinde havde hørt. De rørte i sandhed mit hjerte. Til sidst talte missionærerne om dåb. Min mor var

ikke glad for min beslutning om at blive medlem af Kirken, og hun ville ikke give mig tilladelse til at blive døbt.

Jeg blev ved med at undersøge Kirken og deltage i alle kirkemøder og -aktiviteter. Men jeg lystrede også min mor. Flere gange forklarede ældsterne hende betydningen af, at jeg blev døbt, men hun ville ikke ombestemme sig.

Ved et nadvermøde talte en søstermissionær over emnet bøn. Hendes ord rørte mit hjerte, og senere overvejede jeg hendes ord derhjemme. Tilskyndet af Helligånden besluttede jeg at bede. Jeg gik ud på verandaen og bad højlydt, idet jeg udgød mit hjerte for min himmelske Fader. Jeg fortalte ham om mit inderlige ønske om at blive medlem af hans kirke og bad ham om at røre min mors hjerte, så hun ville give mig lov til at blive døbt.

Det var en bøn, som jeg aldrig vil glemme. Jeg gik ind i huset og nævnte emnet dåb for min mor. Uden en eneste protest sagde hun: »Hvis det virkelig er dit ønske, så må du godt blive døbt.« Mit hjerte fyldtes med glæde og pris til Gud. Jeg vidste uden tvivl, at han havde hørt og besvaret min bøn.

Jeg blev døbt den 13. februar 1993 på øen São Tiago i Cape Verde. Lidt over et år senere, og efter mange flere inderlige bønner, døbte jeg to medlemmer af min familie, nemlig min tante Edna og min tante Ana. I juni 1994 fik jeg en af mit livs største velsignelser, da jeg døbte min mor.

Vor himmelske Fader er kærlig og god. Og han besvarer altid vore bønner på den måde, som han ved gavner os bedst. □

Adilson José Horta er medlem af Praia 1. Gren i Praia Distrikt i Cape Verde.



Da jeg havde bedt, gik jeg ind i huset og nævnte emnet dåb for min mor.



Harold B. Lee
Mesterlæreren

Breck England

Af Kirkens elvte præsident kan vi lære at søge svar hos Herren og i skrifterne.

I april 1970 fulgte præsident Harold B. Lee sammen med resten af verden *Apollo 13*, der efter en eksplosion kæmpede for at vende tilbage fra rummet med tre astronauter om bord. »Det var, som om hele verden bad om ét betydningsfuldt resultat: Tre modige mænds sikre tilbagevenden til jorden,« bemærkede præsident Lee, og så anvendte han det til en vigtig evangelisk belæring. »De tre mænds sikkerhed afhang nu af … ubetinge[t] lydighed mod enhver instruktion fra teknikerne … ellers kunne [rumskibet] have fløjet tusindvis af kilometer forbi jorden.«

Mesterlæreren præsident Lee trak en parallel mellem denne dramatiske begivenhed og betydningen af at lytte til og adlyde vor himmelske Fader for at kunne vende tilbage til hans nærhed. Præsident Lee sagde: »Kun hvis *I* er villige til at lytte og adlyde, som astronauterne på [*Apollo 13*] gjorde, kan I og hele jeres husstand ledes til den yderste sikkerhed og tryghed på Herrens egen måde.«[1] Denne fokus på det at følge den lige og snævre sti som et middel til at opnå evigt liv var et af præsident Lees vigtigste emner. Hans livsværk var at føre andre ad denne sti.

Præsident Lee tjente kun som Kirkens elvte præsident i 17 måneder – fra juli 1972 til december 1973 – mens hans indflydelse strakte sig meget længere end den korte tid. Han overvågede Kirkens første store velfærdsprogram i 1930'erne, tjente som medlem af De Tolv Apostles Kvorum i 31 år og ledte en omfattende samordningsproces i 1960'erne, som bragte alle Kirkens afdelinger, hjælpeorganisationer og bureauer ind under præstedømmet. Hensigten med denne samordning var at styrke og støtte familien og hjemmet i indsatsen for at nå det guddommelige mål som er evigt liv. Hele tiden var han kendt som en, der studerede skrifterne og underviste om evangeliet.

Harold B. Lees lærdomme er kursusmaterialet for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen i år 2002. Det er tredje bind i serien *Kirkens præsidenters lærdomme*.

LYT EFTER ÅNDEN

Harold Bingham Lee blev født den 28. marts 1899 i Clifton i Idaho, som søn af Samuel Marion og Louisa Emeline Bingham Lee. Clifton var et landbrugssamfund med en butik og en grusvej i en dal, der var velsignet med ren luft og rent vand. Måske var det områdets stilhed, der hjalp drengen med at vænne sit øre til den stille, sagte røst, som skulle lede ham gennem hele hans liv. Han passede familiens have og frugttræer, malkede køer og lærte at spille klaver.[2]

Da den unge Harolds far var biskop, fik han mulighed for at se Kirkens velfærdsprogram i aktion. »Dengang, som nu, var det biskoppens ansvar at sørge for de nødlidende,« skrev præsident Gordon B. Hinckley, der var en god ven af ham. »Biskop Lee havde sit eget forrådshus, og varerne deri stammede fra hans eget spisekammer. Familien så ham nogle gange tage af sted om natten med en sæk mel. Ingen vidste, hvor han tog hen med den,

FOTO: MERRETT SMITH







***Til venstre:* Lille Harold lærer at høre og adlyde Herrens røst. *Herover:* Harold B. Lee som cirka 5-årig (til venstre) og i trediverne (til højre), mens han sad i Salt Lake Citys byråd.**

fordi fortrolighed med hensyn til de, der led nød, blev strengt iagttaget.«[3]

Den unge Harold lærte af en oplevelse, som han havde sammen med sin far, hvad det vil sige at lytte til Herrens røst. »Jeg tror, at jeg måske var omkring ti eller elleve år gammel … og prøvede at få dagen til at gå, indtil min far var klar til at tage hjem. På den anden side af hegnet var der nogle faldefærdige skure, som var tiltrækkende for en nysgerrig dreng, og jeg var eventyrlysten. Jeg begyndte at kravle gennem hegnet og hørte en stemme … kalde mig ved navn og sige: ›Du må ikke gå derover!‹ Jeg vendte mig om for at se, om det var min far, der talte til mig, men han var langt oppe i den anden ende af marken. Der var ingen at se. Da forstod jeg, skønt jeg kun var et barn, at der var personer, som man ikke kan se, for jeg havde helt bestemt hørt en stemme. Når jeg siden har hørt eller læst beretninger om profeten Joseph Smith, har jeg også vidst, hvad det vil sige at høre en stemme.«[4]

Denne oplevelse med Helligåndens beskyttelse viste Harold, at den sikre vej til vor himmelske Faders rige afhænger af vores villighed til at høre og adlyde den røst. »Jeg har lært noget af det, som Ånden har lært mig,« bemærkede han senere, »og jeg ved, at … Israel kun finder tryghed, når de adlyder budene, når de lever på en sådan måde, at de kan nyde Herrens Hellige Ånds vejledning, trøst og hjælp.«[5]

Harold gik i skole i Oneida Academy, som Kirken drev i Preston i Idaho, små 24 kilometer fra Clifton. Ezra Taft Benson (1899-1994) fra det nærliggende Whitney, som blev Kirkens 13. præsident, var hans klassekammerat. Her spillede Harold basun i skoleorkesteret. Da han havde fået sin eksamen her, læste han til skolelærer på Albion State Normal School i Albion i Idaho. Han begyndte at undervise som 17-årig, og som 18-årig blev han inspektør for distriktsskolen i Oxford i Idaho. Som 21-årig tjente han som missionær i det vestlige USA, hvor han præsiderede over Denver-konferencen. Mens han virkede der, traf han Fern Louisa Tanner, en missionær fra Salt Lake City, der »af sine kammerater og kolleger [blev] anset for at være intelligent, smuk og usædvanlig skriftlærd.«[6] Da han vendte hjem fra sin mission, gjorde han kur til hende og solgte til sidst sin basun for at kunne købe en forlovelsesring til hende. De





***Herover til venstre:* Familien Lee i 1941, da Harold B. Lee blev kaldet til De Tolv Apostles Kvorum (fra venstre): Søster Fern Tanner Lee, døtrene Helen og Maurine og ældste Lee. *Herover til højre:* Harold B. Lee med sin anden hustru, Freda Joan Jensen Lee.**

blev gift i templet i Salt Lake City den 14. november 1923. Kort efter blev to døtre, Maurine og Helen, født.

Familien slog sig ned i Salt Lake City, hvor bror Lee arbejdede som skolelærer og havde forskellige småjobs. »En sommer solgte jeg Nash-biler,« mindedes han, »og senere arbejdede jeg i fødevareafdelingen i ZCMI og for benzinfirmaet Bennett Gas & Oil Company.«[7] Endelig blev han sælger for Foundation Press, der udgav inspirerende bøger. Han sagde sit job som skolelærer op for at kunne lede salgsafdelingen for det vestlige USA.

I de tidlige 1930'ere virkede Harold B. Lee som byrådsmedlem i Salt Lake City. Han fik ry for at være en effektiv og økonomisk administrator, der fik udgifterne ned, mens han samtidig forbedrede det offentliges arbejde i det første år af sin embedsperiode.[8]

VIRKE FOR DE HELLIGE

Præsident Lee blev kaldet som præsident for Pioneer Stav i Salt Lake City i en alder af 31 år og blev dermed den yngste stavspræsident på det tidspunkt. Det var i 1930. En verdensomspændende økonomiske depression var begyndt, og mere end 4800 af de 7300 medlemmer i Pioneer Stav havde brug for hjælp. Præsident Lee tilbragte mange timer med at spørge Herren om, hvad han skulle gøre. Han lyttede til inspirationens røst og oprettede et forrådshus i staven i stil med det, som hans far havde haft i wardet i Clifton. Men han gjorde mere og skaffede arbejde til de arbejdsløse på projekter, hvor de skulle passe en stor stavskøkkenhave og bygge en stavsgymnastiksal.[9]

Det Første Præsidentskab, som var imponeret over præsident Lees lederskab og som var trængt af den økonomiske udmattelse i Kirken, bad ham en morgen i 1935 om at lede en ny velfærdsbevægelse for, som han sagde, »at sørge for, at Kirken fik en bedre økonomi, så den bedre kunne hjælpe alle de medlemmer, der havde brug for hjælp«.

Hen henvendte sig straks til Herren for at få hjælp. »Efter at have tilbragt formiddagen med dem, kørte jeg i min bil op til det højeste punkt i City Creek Canyon, til det sted, man kalder Rotary Park; og da jeg havde sikret mig, at jeg var helt alene, knælede jeg ned og bad den mest ydmyge bøn, jeg nogen sinde har bedt …

Da jeg knælede ned, lød min bøn nogenlunde således: ›Hvilken form for organisation må der til for at kunne udføre det, som Det Første Præsidentskab har bedt om?‹

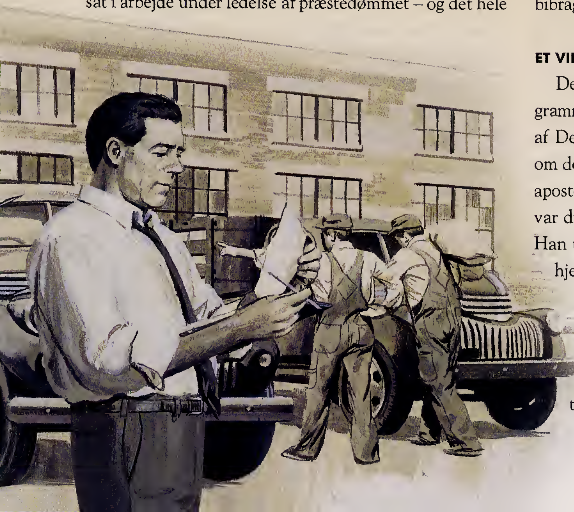


Og på denne smukke forårsmorgen kom det vidunderlige svar til mig. Jeg indså til fulde Guds præstedømmes vidunderlige magt. Det var som om, der blev sagt til mig: ›Det er ikke nødvendigt at skabe nogen ny organisation for at sørge for dette folk og give det, hvad det trænger til. Det eneste, der behøves, er at få Guds præstedømme til at virke. Du behøver intet til at erstatte det eller sætte i stedet.‹«[10]

Kort efter blev der anlagt stavsgårde, bygget fabrikker og forrådshuse, og nødlidende medlemmer af Kirken blev sat i arbejde under ledelse af præstedømmet – og det hele

Øverst: Biskoppens forrådshus i Pioneer og Salt Lake Stave omkring 1933. Harold B. Lee virkede som præsident for Pioneer Stav. _Indsat:_ Ældste Lee (til venstre) besøger Beehive Clothing Mills sammen med Kirkens præsident George Albert Smith, ældste Marion G. Romney, en assistent til De Tolv Apostles Kvorum, og andre i 1949. _Herunder:_ Harold B. Lee oprettede et stavsforrådshus i stil med sin fars wardsforrådshus.

var en direkte følge af den forståelse, som Ånden bibragte Harold B. Lee.



ET VIDNE FOR KRISTUS

Den 6. april 1941, efter at have ledt velfærdsprogrammet i seks år, blev Harold B. Lee kaldet som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. Hans datter Helen taler om de »dybe evangeliske prædikener«, som han gav som apostel, og mindes, at »han ikke var floromvunden, han var direkte. Lydighed og skrifterne var hans kendetegn. Han talte meget tydeligt og lod os derved se ind i hans hjerte, så vi kunne kende hans følelser. Han gav af sig selv. Hans taler var en smuk kombination af skriftsteder og historier, som illustrerede hans emne. Han talte aldrig om det ubetydelige.«[11]

I skrifterne fandt han de nødvendige ressourcer til at kunne lede andre. »Alt, hvad vi forkynder i



denne Kirke,« sagde han, »burde bygge på skrifterne … Vi bør vælge vore tekster ud fra skrifterne. Hvis vi vil måle sandheden af noget, skal vi måle den ved hjælp af de fire standardværker, uanset hvem der har skrevet det.«[12]

I mange år af sit virke som apostel mødtes ældste Lee i det øvre værelse i templet med nykaldede missionærer for at besvare deres spørgsmål. Tusinder mindes disse møder og hans undervisning ud fra skrifterne. Ved afslutningen af hvert af disse møder sagde han: »Jeg beder jer bemærke, at alle de svar, jeg har givet, er taget fra skrifterne. Jeg ville ikke vove at besvare jeres spørgsmål ud fra andet end skrifterne eller udtalelser fra en af Kirkens præsidenter.«[13]

FAMILIENS OVERHOVED

I sit hjem efterlevede Harold B. Lee det råd, som han senere blev kendt for: *»Det vigtigste arbejde, som I nogensinde vil udføre, vil være inden for jeres hjems fire vægge.«*[14] Når hans

Øverst: **Medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum i 1942: Harold B. Lee, Sylvester Q. Cannon, Albert E. Bowen, Charles A. Callis, Joseph F. Merrill, John A. Widtsoe, Richard R. Lyman, Steven L. Richards, Joseph Fielding Smith, George F. Richards og Rudger Clawson. Mangler: George Albert Smith.** ***Indsat:*** **I 1965 (fra venstre): Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Joseph Fielding Smith, Marion G. Romney, Richard L. Evans, LeGrand Richards og Howard W. Hunter.**

døtre stillede ham evangeliske spørgsmål, svarede han: »Hent jeres skrifter, piger. Lad os se, hvad Herren siger om det.« Han underviste dem derefter direkte fra skrifterne. Hans datter Helen Lee Goates mindes: »Senere forstod jeg, at han … gav os en vidunderlig mulighed for at lære vigtige

lektier. Ved at gøre det lærte han os, at det er i skrifterne, vi først bør søge vore svar.«[15]

Om familiebønnerne mindes Helen: »Vores aftenritual begyndte med, at vi alle fire knælede sammen i dagligstuen, og så tog far os under hver sin arm og bar os op i seng, så vi ikke skulle gå hen over det kolde gulv.«[16]

Den fred, som herskede i familien Lees hjem, skyldtes i høj grad Fern Tanner Lees hengivenhed. Datteren Helen mindes: »Far var aktiv, en beslutningstager. Mor mente, at hun skulle bevare freden. Han var en offentlig person, så hun skabte en oase i hjemmet. Her fandt han fred og hvile fra sine bekymringer. Der herskede en ånd af kærlighed og fredfyldthed takket være mors indflydelse. Hun var meget åndelig og havde en fornemmelse for dannelse, varme, kærlighed og ro.« Men de havde det også sjovt. »Far kunne klavermarcher udenad. Vi børn marcherede rundt i stuen, mens han spillede ›Midnight Fire Alarm‹, og vi så, hvordan klaveret rystede, mens han spillede af al sin kraft.«[17]

STYRKELSE AF PRÆSTEDØMMET

I 1960'erne bad præsident David O. McKay ældste Lee om at lede en stor »samordning« af Kirkens programmer omkring de enkle principper som lydighed mod Gud og hjemmets og familiens hellighed. Samordningsindsatsen berørte hvert eneste medlem og beredte Kirken på både eksplosiv vækst på verdensplan og den stigende nedbrydning af familien – to af de største udfordringer, som Kirken har stået over for i vor tid. »Sagt meget generelt,« bemærkede ældste Lee, »betyder samordning … at placere Guds præstedømme der, hvor Herren har sagt, det skal være: Som centrum og kernen i Kirken og Guds rige, og sørge for, at de sidste dages hellige hjem også har plads i den guddommelige plan for at frelse sjæle.«[18]

Samordningsprogrammet, som ældste Lee ledte, frembragte et nyt præstedømmehjemmelærerprogram, nye undervisningsmaterialer baseret på skriften, præstedømmeopsyn med ungdomsprogrammerne og nye kirketidsskrifter



Præsident Lee, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, ved en generalkonference sammen med Kirkens præsident Joseph Fielding Smith (i midten) og præsident N. Eldon Tanner, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab (til venstre).

under ledelse af de øverste præstedømmeledere. Præstedømmekvorummerne og Kirkens hjælpeorganisationer skulle sætte fokus på at styrke den enkelte og familierne i Kirken. I 1965 blev hjemme styrket af et fornyet familieaftensprogram, som oprindelig blev indstiftet i 1915.

ERFARING AF PRØVELSER

Ældste Lee udførte dette enorme arbejde på et tidspunkt, hvor han oplevede en stor personlig sorg. Hans egen elskede familie blev berørt af døden, da hans hustru blev taget bort i september 1962. Få år senere, mens han var ude i Stillehavsområdet i embeds medfør, døde hans datter Maurine pludseligt i en alder af 40 år. I sin tale ved generalkonferencen efter sin datters død sagde han: »Nu hvor jeg bliver ældre, forstår jeg i ringe mål, hvordan Mesteren må have haft det [i Getsemane Have]. På et ensomt hotelværelse 4000 kilometer væk, vil I måske også en dag udbryde fra jeres sjæls inderste …: ›Åh, kære Gud, lad hende ikke dø! Jeg har brug for hende. Hendes familie har brug for hende.‹« Men sådan skulle det ikke være, og ældste Lee sagde eftertænksomt: »Gud give, at I og jeg kan lære lydighed mod Guds vilje, om nødvendigt ved det, vi må lide.«[19]

Disse prøvelser bragte ældste Harold B. Lee nærmere Herren. »Frygt ikke livets prøvelser og trængsler,« sagde han ved en områdekonference i München nogle år senere. »Til tider når I må igennem svære prøvelser, er I tættere på Gud, end I gør jer nogen idé om.«[20] Den 17. juni 1963 giftede ældste Lee sig med Freda Joan Jensen.



Det Første Præsidentskab i 1972: Præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver, Præsident Harold B. Lee og præsident Marion G. Romney, andenrådgiver.

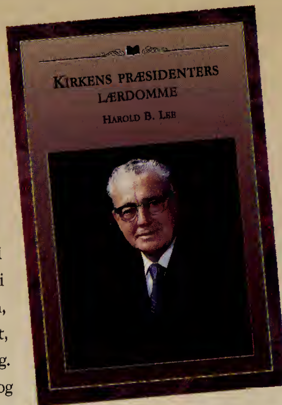
VIDNESBYRD SOM KIRKENS PRÆSIDENT

I 1970 blev ældste Harold B. Lee førsterådgiver til præsident Joseph Fielding Smith, og den 7. juli 1972 blev han Kirkens præsident. Da han blev spurgt, hvad hans budskab til Kirken ville være som præsident, svarede han meget karakteristisk: »[Hold] Guds bud, for deri findes Kirkens sikkerhed og den enkeltes sikkerhed ... Der er intet, som jeg kan sige, der kan være et mere betydningsfuldt og vigtigt budskab i dag.«[21]

I sit samordningsarbejde og senere som Kirkens præsident sagde han, at enhver indsats, som ydes i Kirken, skal være med til at tilvejebringe »evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Vi skal »altid have vores blik rettet mod det mål,« sagde han.[22] Af den årsag lagde han stor vægt på præstedømmets missionsindsats over hele verden. »Jesu Kristi evangelium er ikke kun tiltænkt et kontinent eller et udsnit af jorden,« sagde han. »Evangeliet er tiltænkt enhver sjæl, som vandrer på denne klode. De er alle Guds børn.«[23]

Præsident Lee tog målet om at bringe evangeliets lys til alle meget alvorligt og personligt. Marjorie Pay Hinckley, præsident Gordon B. Hinckleys hustru, husker en gang, da hun og hendes mand var sammen med præsident og søster Lee i England: »Det havde været et travl dag: To konferencemøder og en fireside om aftenen. Da vi kom tilbage til hotellet omkring kl. 21.30, var vi

udkørte og sultne. Vi gik ind på hotellets restaurant for at få lidt at spise. Dagen var overstået, og vi kunne slappe af. Det troede jeg i hvert fald. Inden jeg fik set mig om, stod servitricen der med sin blyant, klar til at tage imod bestilling. Præsident Lee så op på hende og sagde: ›Hvilken kirke tilhører du?‹ Dagen var ikke ovre for ham. Han havde kastet sig ud i lidt missionering. Inden vi havde spist færdig, havde han fået alt at vide om denne unge kvinde. Hun havde mistet sin mand og var ensom og bange. Hun lovede at møde missionærerne og lære mere. Det var vidunderligt at se Kirkens præsident praktisere det, som han havde forkyndt hele dagen.«[24]



I 2002 studerer brødrene i Det Melkisedekske Præstedømme og søstrene i Hjælpeforeningen præsident Harold B. Lees lærdomme.

Som Kirkens præsident bragte præsident Lee sit budskab og vidnesbyrdet om Herren Jesus Kristus til mange kontinenter og rejste tusinder af kilometer i Storbritannien, Europa, Mexico og Mellemøsten. Han præsiderede over de første områdekonferencer i Mexico City og München. Han besøgte Jerusalem og nød at vandre i Frelserens fodspor. »I 1972 vandrede vi sammen i det hellige land …« mindes præsident Hinckley. »I det hellige øjeblik, hvor måneskinnet trængte ned mellem oliventræernes blade [ved mødet i Gravhaven], bar han, som vi opretholder som profet, sit ydmyge, stille vidnesbyrd. Vi fornemmede lidt af himlen, og den aften så jeg præsident Harold B. Lee, en virkelig ydmyg mand med tro som et barn, stå der som en profet, der bar vidnesbyrd om den levende Herre Jesus Kristus.«[25]

Efter kun 538 dage som Kirkens præsident døde præsident Lee af et pludseligt hjertetilfælde i en alder af 74. Hans bortgang rystede de sidste dages hellige, som havde regnet med, at han skulle sidde i en lang embedsperiode. Mange havde det svært med præsident Lees bortgang, ligesom præsident Boyd K. Packer, der i dag er fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum: »Jeg kan tilstå, at jeg tilbragte mange søvnløse nætter med at bede og undre mig og spekulere over ›hvorfor?‹ Hvorfor, tænkte jeg, blev præsident Lee taget fra os, da vi havde allermest brug for ham, han, der bedre end nogen var bekendt med og inde i alle Kirkens programmer? Men freden kom straks. Der er ingen tvivl. Herren leder værket.«[26]

Præsident Lees liv var karakteriseret af hans stræben efter at søge og følge Herren Jesu Kristi røst. Som Herrens profet formanede han de hellige og alle andre til at gøre det samme – at følge Herrens instruktioner, sådan som astronauterne ombord på det ødelagte *Apollo 13*-fartøj fulgte deres flyvelederes instruktioner.

Alle sidste dages hellige familier bliver velsignet, når de overvejer evangeliets principper og lærdomme, som de fremlægges i den nye studievejledning *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*. Med skrifterne som sin målestok underviste denne Guds profet med kraft om »den underfulde plan om lydighed, hvoraf alle sjæles frelse afhænger.«[27] ☐

Breck England er medlem af Canyon Park Ward i Bountiful Central Stav i Utah.

NOTER

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2000, s. 2.
2. Se L. Brent Goates, *Harold B. Lee: Prophet and Seer*, 1985, s. 37, 46.
3. Citeret i *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. xiv.
4. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 47.
5. Conference Report, april 1943, s. 129.
6. Gordon B. Hinckley, citeret i *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. xv.
7. Citeret i Goates, *Harold B. Lee*, s. 86.
8. Se Goates, *Harold B. Lee*, s. 106-114.
9. Se Goates, *Harold B. Lee*. s. 94, 97-102.



10. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 165-166.
11. Interview med Helen Lee Goates, Salt Lake City, den 9. december 1998.
12. »Using the Scriptures in Our Church Assignments,« *Improvement Era*, januar 1969, s. 13.
13. *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 153-154.
14. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 134.
15. Citeret i Goates, *Harold B. Lee*, s. 122.
16. Citeret i Goates, *Harold B. Lee*, s. 117.
17. Interview med Helen Lee Goates.
18. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 149.
19. Conference Report, oktober 1965, s. 130-131.
20. Conference Report, områdekonferencen i München, 1973, s. 114.
21. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 35.
22. *The Teachings of Harold B. Lee*, s. 564.
23. Citeret i J. M. Heslop, »President Harold B. Lee: Directs Church; Led by the Spirit,« *Church News*, den 15. juli 1972, s. 4.
24. Citeret i *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 153.
25. Citeret i Goates, *Harold B. Lee*, s. 601.
26. *»That All May Be Edified«*,1982, s. 130.
27. *Kirkens præsidenters lærdomme*, s. 2.

Lær at tale med Gud

»Det vigtigste, som man kan gøre, er at lære at tale med Gud. Tal med ham, ligesom I ville tale med jeres far, for han er jeres Fader, og han ønsker, at I skal tale med ham. Han ønsker, at I skal træne jeres ører til at lytte, når han giver jer indtryk via Ånden for at fortælle jer, hvad I skal gøre. Hvis I lærer at give agt på de pludselige ideer, som I får, vil I erfare, at disse ting vil ske, netop når I har behov for det. Hvis I vil træne jeres ører til at høre disse tilskyndelser, vil I have lært at følges med åbenbaringens Ånd.«

– Præsident Harold B. Lee (*Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2000, s. 55).

MIN DRØM

Han var perfekt – bortset fra hans dårlige vaner og holdninger. Men jeg vidste, at jeg kunne lave om på ham – hvis han bare ville give mig en chance.

Lara Bangerter
ILLUSTRERET AF ROGER MOTZKUS



Steve var høj, flot, 17 år og gik i 3.g. Jeg var to år yngre og troede, at jeg var vildt forelsket i ham. Han syntes også om mig, og jeg syntes, at det var alle tiders. Vi gik ikke ud sammen, for det var jeg ikke gammel nok til. Vi gik heller ikke på den samme skole. Men han ringede til mig, og jeg så ham til stavsfesterne to gange om måneden. Jeg drømte om en romance, der ville vare evigt.

Steve var ikke den mest aktive kirkegænger, men jeg vidste, at jeg kunne få ham til at forandre sig. Jeg bad min himmelske Fader om at inspirere mig, så jeg kunne vide, hvordan Steve kunne blive aktiv i Kirken. Men mest af alt bad jeg om, at vi to måtte finde sammen for alvor.

Jeg så for mig, hvordan han tog på mission, mens jeg blev færdig med skolen. Jeg drømte om, at vi trofast ville skrive til hinanden, og det hele ville bare være så romantisk. Jeg forestillede mig, hvordan han vendte hjem og overraskede mig med blomster. Vi ville være så forelskede.

MEMAND

Han ville være parat til at læse videre og udmærke sig. Vi ville blive gift i templet. Livet ville være en dans på roser. Det var det, jeg ønskede mere end noget andet.

Så en aften, efter tre måneders fantasiromance, dukkede Steve op til en fest og lugtede af sprut. Den udvikling passede ikke ind i min drøm. Han sagde, at jeg slet ikke forstod ham. Han holdt op med at ringe til mig.

Jeg kunne kun græde og bede. Og jeg gjorde flittigt begge dele. I flere måneder bad jeg om, at min himmelske Fader ville inspirere Steve til at give mig en chance til. *Jeg ville være mere overbærende*, tænkte jeg. *Jeg ville være mere forstående. Jeg kunne forandre ham.*

Ingen er fuldkommen, sagde jeg til mig selv. *Han skal bare bruge lidt tid til at modnes.* Mine bønner var tryglende og krævende. Jeg forsøgte slet ikke at lytte til Ånden for at forstå min himmelske Faders vilje.



Heldigvis viste Steve aldrig interesse for mig igen. Senere, mens jeg gik i gymnasiet, hørte jeg, at Steves kæreste var gravid. De blev gift, men nu er de skilt. Jeg har ondt af Steve, men jeg er også taknemlig for, at de bønner, jeg bad som 15-årig, ikke blev besvaret sådan, som jeg ønskede. Jeg er taknemlig for, at mit liv har udformet sig, som det har gjort – uden ham.

Siden da har jeg været på mission og taget min eksamen. Jeg blev gift i templet med en hjemvendt missionær, som er hundrede gange mere vidunderlig end nogen mand, jeg havde drømt om i mine teenagefantasier. Og i modsætning til Steve og mange andre af de unge mænd, som jeg gik ud med, har han ikke behøvet at lave om på sit liv for at gøre mig glad. Han var god nok, som han var.

I dag takker jeg min himmelske Fader for det, som jeg dengang troede var ubesvarede bønner. Som 15-årig bad jeg om noget, som jeg troede var godt – i dag ved jeg bedre. Jeg er taknemlig for en kærlig himmelsk Fader, som ved bedre, og som ikke besvarede de bønner, sådan som jeg ønskede det, selvom jeg på det tidspunkt blev ked af det. Han realiserede mine drømme på en langt bedre måde, end jeg kunne have forestillet mig. □

Lara Bangerter er medlem af Garden 1. Ward i Garden Stav i Pleasant Grove i Utah.

Sådan anvender du *Liahona* for februar 2002

EMNER I DETTE NUMMER

FORSLAG TIL LEKTIONER

■ »Overvind de ›Goliat'er‹ vi møder i livet«, side 2: Præsident Gordon B. Hinckley advarer mod livets Goliat'er – denne verdens onder, som vil trække os ned og knuse os. Hvilke våben kan du anvende til at sejre over disse Goliat'er?

■ »Studium og undervisning ud fra Det Gamle Testamente«, side 10: Ældste Henry B. Eyring foreslår, at vi omhyggeligt læser 2 Nephi 25-33 som forberedelse til undervisning fra og studium af Det Gamle Testamente. Hvordan vil du anvende hans fire forslag til at få mest muligt ud af dit studium af Det Gamle Testamente?

■ »Mere end ord«, side 28: Når du lytter til nadverbønnerne, lægger du så mærke til ordene? Lægger du også mærke til den smukke ånd, som ledsager denne hellige ordinance? Overvejer du hensigten med nadveren?

■ »Nye venner«, side L10: Hvad kan du gøre for at være en bedre ven for familiens medlemmer?

FOTOILLUSTRATION: CRAIG DIMOND

VELSIGNELSER FRA KONFERENCEN

Sidste måneds nummer af *Liahona* indeholdt budskaber fra generalkonferencen. Var der et særligt budskab, der rørte dig? Hvad fik du ud af generalkonferencen? Send ideer, historier og oplevelser til Blessings from Conference, *Liahona,* Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller send en e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vedlæg venligst fulde navn, privatadresse, telefonnummer og ward eller gren samt stav.





***Uddrivelsen fra Edens Have*, af Joseph Brickey**
»Så sendte Gud Herren dem ud af Edens have til at dyrke agerjorden, som de var taget af« (1 Mos 3:23).


DANISH
4 02229 82110 5